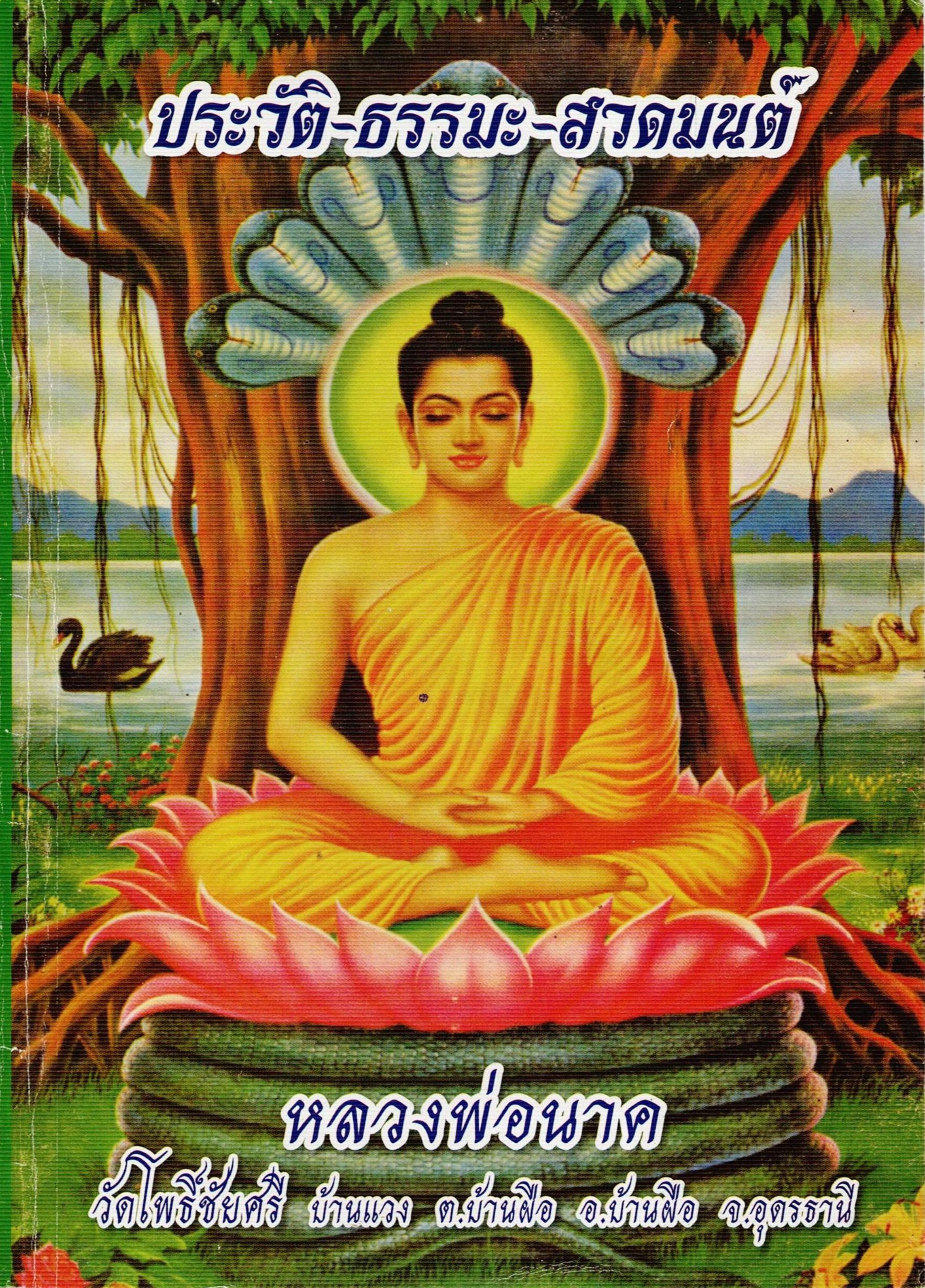
ประวัติ-ธรรมะ-สวดมนต์

หลวงพ่อนาค

วัดโพธิ์ชัยศรี บ้านแวง ต.บ้านผือ อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี

ประวัติหลวงพ่อนาค

หลวงพ่อนาคเป็นพระพุทธรูปเนื้อทองสำริด หน้าตักกว้าง ๑๒ นิ้ว เป็นพระพุทธรูปปางนาคปรก ๗ เศียร แผ่พังพานอยู่เหนือพระเกศ ขมวดหางเป็นฐานรองรับองค์พระสามชั้น สร้างเมื่อปี จ.ศ. ๑๗๐ ปีจอ เดือน ๓ ขึ้น ๑๓ ค่ำ ฤกษ์เททอง ๑๗.๐๐ น. ถึง ๑๗.๓๐ น. หัวครูคำวงษาเป็นผู้สร้างหลวงพ่อนาค

หลวงพ่อนาคถูกขโมย ๔ ครั้ง

ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๓๙๕ หลวงพ่อนาคหายไป ๔ ปี พบอยู่ที่อำเภอบ้านผือ และได้กลับคืนในปี พ.ศ. ๒๓๙๙

ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๔๗๙ หลวงพ่อนาคหายไปอีก ๑๔ ปี พบอยู่ที่วัดโยธานิมิต จังหวัดอุดรธานี และได้รับกลับคืนในปี พ.ศ.๒๔๙๓

ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๑๒ หลวงพ่อนาคหายไปอีก ขโมยได้นำไปขายให้กับชาวต่างชาติ เมื่อนำขึ้นเครื่องบิน ปรากฏว่าเครื่องบินขึ้นไม่ได้ ชาวต่างชาติคนนั้นจึงไม่เอาแล้ว ผู้ที่ขโมยจึงนำหลวงพ่อนาคไปฝากไว้ที่สถานีวิทยุคลื่น ๐๙ อุดรธานี ทางวัดจึงได้รับกลับมา

ครั้งที่ ๔ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๐ หลวงพ่อนาคหายไปอีก ขโมยได้นำไปฝังไว้ที่บ้านหนองตุ จังหวัดอุดรธานี ซึ่งเจ้าหน้าที่ตำรวจใช้เวลาเพียง ๑๕ วัน ก็สามารถนำกลับมา และจับตัวผู้กระทำผิดได้

อานิสงส์ของการสร้างพระพุทธปฏิมา

๑. บุคคลใดสร้างพระพุทธรูป ด้วยไม้โพธิ์ หรือ ไม้แก่นจันทร์ บุคคลนั้นจะได้เป็นใหญ่ในประเทศราช

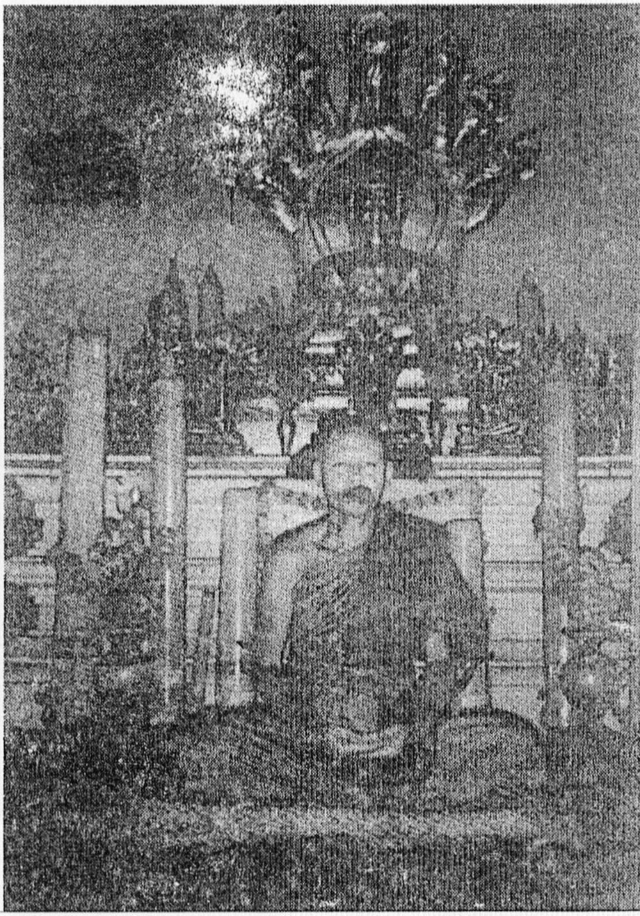
๒. บุคคลใดสร้างพระพุทธรูป ด้วยฉายาเขียนพระบฏ(วาดภาพลงบนแผ่นผ้า) บุคคลนั้นจะได้เป็นท้าวมหาพรหม

๓. บุคคลใดสร้างพระพุทธรูป ด้วยทองเหลือง ทองสำริดบุคคลนั้นจะได้เป็นพระมหากษัตริย์

๔. บุคคลใดสร้างพระพุทธรูป ด้วยเนื้อเงิน บุคคลนั้นจะได้เป็นพระเจ้าจักรพรรดิราช

๕. บุคคลใดสร้างพระพุทธรูป ด้วยศิลา บุคคลนั้นจะได้เป็นพระอินทร์

๖. บุคคลใดสร้างพระพุทธรูป ด้วยทองคำธรรมชาติ แม้ปรารถนาเป็นพระสัพพัญญูพุทธเจ้า ก็เป็นสิ่งไม่เหลือวิสัย

สมเด็จพระพิชิตมารหลวงพ่อนาค

พระประธานในโบสถ์ วัดโพธิ์ชัยศรี

พระมหาอัมพร อโสโก (แพงน้อย)

เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ชัยศรี

อายุ 58 พรรษา 38 (1 ก.ย. 44)

อายุ 69 พรรษา 49 (10 พ.ย. 56)

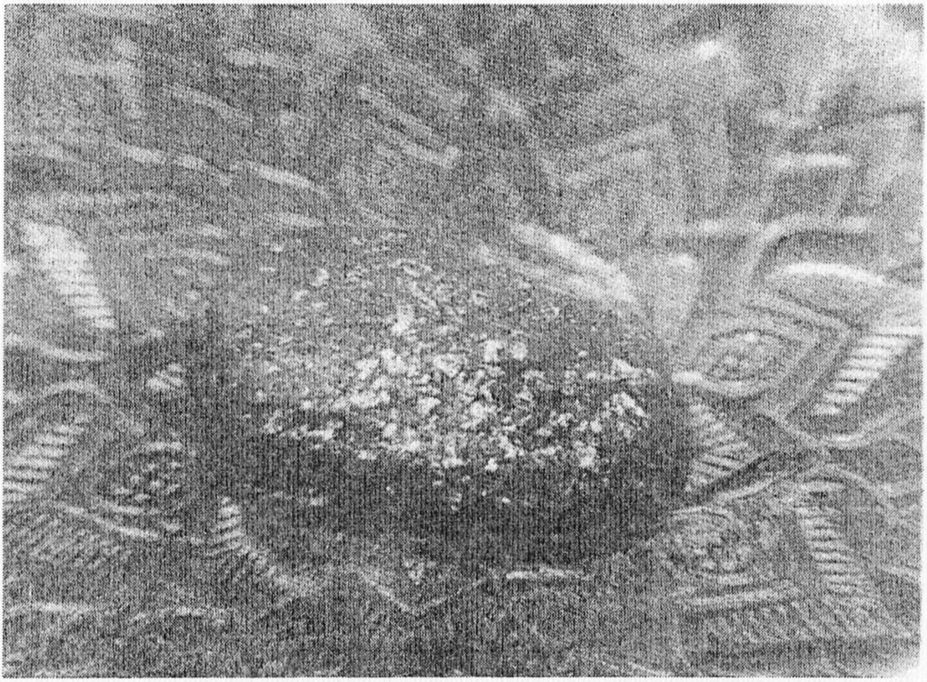
ในวิหารหลวงพ่อนาคองค์จริง

พระมหาอัมพร อโสโก (แพงน้อย)

น.ธ.เอก, ป.ธ. 6, อภิธรรมบัณฑิต, ธัมมาจริยเอก

พัดยศตั้งอยู่ซ้ายมือของผู้นั่ง คือ พัดอภิธรรมบัณฑิต เข้ารับ พ.ศ. 2517

พัดยศตั้งอยู่ขวามือของผู้นั่ง คือพัด ป.ธ. 6 เข้ารับ พ.ศ. 2532

ของสิ่งนี้ แม่ชาติก่อนที่เป็นเทวดาอยู่ให้มา จึงเรียกชื่อว่า ***"วัตถุมหัศจรรย์"*** เกิดขึ้นมาโดยปาฏิหาริย์ ขณะนี้ข้าพเจ้าเก็บไว้อยู่ ได้มา พ.ศ. 2536 (ดูรายละเอียด หน้า 26)

ประวัติ-ธรรมะ-สวดมนต์

พระมหาอัมพร อโสโก

(พระครูศรีปริยัติสาทร)

เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ชัยศรี (วัดหลวงพ่อนาค)

ต.บ้านผือ อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี โทร. 042-282235

พิมพ์ครั้งที่ 1 วันที่ 1 เมษายน 2537 จำนวน 5,000 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 2 วันที่ 2 ตุลาคม 2539 จำนวน 3,000 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 3 วันที่ 1 กันยายน 2544 จำนวน 1,000 เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ 4 วันที่ 10 พฤศจิกายน 2556 จำนวน 2,000 เล่ม

คำนำ

หนังสือประวัติเล่มนี้ เป็นเล่มที่สองของการเขียนพิมพ์เป็นรูปเล่มขึ้น เล่มที่หนึ่งคือหนังสือ *"เที่ยวจาริกธุดงค์"* หนังสือชีวประวัตินี้จึงเป็นเล่มที่สอง ซึ่งเล่าถึงประวัติย่อ ๆ ของข้าพเจ้า ตั้งแต่จำความได้เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน

มีคณะญาติโยมหลายคนที่ถามถึงหนังสือประวัติของข้าพเจ้า ขณะนั้นยังไม่ได้เขียนไว้เลย ข้าพเจ้าจึงพยายามหาเวลาว่าง ๆ เขียนไว้ทีละนิดทีละหน่อย แต่จะเขียนให้ละเอียดจริง ๆ นั้น จะทำให้หนังสือเล่มใหญ่เกินไป

ในหนังสือเล่มนี้มีประวัติของข้าพเจ้า พร้องทั้งข้อธรรมะที่เคยใช้ปฏิบัติทดสอบดูมาแล้ว

ฉะนั้น ถ้าผู้ตั้งใจอ่านจริง ๆ แต่ต้นจนจบแล้ว ย่อมได้ความรู้ทั้งภาคปริยัติ และภาคปฏิบัติแน่นอน

กุศลอันใด ที่เกิดจากการรวบรวมจัดพิมพ์ เป็นธรรมทานนี้ ขอน้อมแผ่ส่วนบุญกุศลอันนั้นให้แก่ผู้มีจิตศรัทธาและสรรพสัตว์ทั้งหลาย จงเป็นผู้มีพระธรรมเป็นประทีปส่องทางชีวิตให้ถึงสุคติ และสันติสุขคือพระนิพพาน เทอญฯ

พระมหาอัมพร อโสโก

1

บันทึกการศึกษา

พระมหาอัมพร อโสโก

เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ชัยศรี

ต.บ้านผือ อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี

อุปสมบท วันที่ 19 เมษายน 2507

พ.ศ. 2508 สอบได้ น.ธ.ตรี ณ วัดศรีสะอาด อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี

พ.ศ. 2509 สอบได้ น.ธ.โท ณ วัดศรีสะอาด

พ.ศ. 2510 สอบได้ จูฬอภิธรรมิกะตรี ณ วัดกลาง อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี

พ.ศ. 2511 สอบได้ น.ธ.เอก และจูฬอภิธรรมิกะโท จูฬอภิธรรมิกะเอก ณ วัดกลาง

พ.ศ. 2512 สอบได้ มัชฌิมอภิธรรมิกะตรี และอภิธรรมมิกะถิกะตรี ณ วัดกลาง

พ.ศ. 2513 สอบได้ มัชฌิมอภิธรรมิกะโท และอภิธรรมิกะถิกะโท ณ วัดกลาง

พ.ศ. 2514 สอบได้ มัชฌิมอภิธรรมิกะเอก และอภิธรรมิกถิกะเอก ณ วัดกลาง

พ.ศ. 2515 สอบได้ มหาอภิธรรมิกะตรี และธัมมาจริยตรี ณ วัดกลาง

พ.ศ. 2516 สอบได้ มหาอภิธรรมิกะโท ณ วัดกลาง

พ.ศ. 2517 สอบได้ มหาอภิธรรมิกะเอก เป็นอภิธรรมบัณฑิต และธัมมาจริยโท ณ วัดกลาง

พ.ศ. 2518 สอบได้ ธัมมาจริยเอก ณ วัดกลาง อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี

พ.ศ. 2522 สอบได้ ประโยค 1-2 ณ วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร คณะจังหวัดสุพรรณบุรี

พ.ศ. 2523 สอบได้ ป.ธ. 3 ณ วัดป่าเลไลยก์วรวิหาร คณะจังหวัดสุพรรณบุรี

พ.ศ. 2524 สอบได้ ป.ธ. 4 ณ วัดอู่ทอง อ.อู่ทอง คณะจังหวัดสุพรรณบุรี

พ.ศ. 2527 สอบได้ ป.ธ. 5 ณ วัดอู่ทอง อ.อู่ทอง คณะจังหวัดสุพรรณบุรี

พ.ศ. 2532 สอบได้ ป.ธ. 6 ณ วัดอู่ทอง อ.อู่ทอง คณะจังหวัดสุพรรณบุรี

ชีวประวัติ

พระมหาอัมพร อโสโก (แพงน้อย) เกิดที่บ้านพลับ ต.บ้านผือ อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี เมื่อวันพุธที่ 13 พฤศจิกายน 2487 ตรงกับเดือน 12 แรม 14 ค่ำ ทลิทโทฤกษ์ เป็นบุตรคนที่ 2 ของนายบัว-นางบัวพา แพงน้อย มีพี่น้องร่วมท้องมารดาเดียวกัน 6 คน คือ

1. นางเรียน บุญเลิศ
2. พระมหาอัมพร แพงน้อย
3. น.ส.คำมอญ แพงน้อย
4. นายวิเชียร แพงน้อย
5. นางสายทอง อินทร์ลา
6. นายสว่าง แพงน้อย

พ.ศ. 2491 บิดา-มารดา ย้ายจากบ้านพลับเข้ามาอยู่บ้านหัวคูคือตลาดอำเภอบ้านผือในปัจจุบันนี้ และได้เข้าเรียนหนังสือชั้นประถม ณ โรงเรียนบ้านผือ (บ้านผือพิทยาภูมิ) เดี๋ยวนี้เป็นโรงเรียนอนุบาลบ้านผือ เรียนจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พ.ศ. 2497

เหตุที่ไม่ได้เรียนหนังสือต่อชั้นมัธยม

เมื่อเรียนจบชั้นประถมปีที่ 4 แล้วไม่ได้เข้าเรียนต่อชั้นมัธยม เพราะสุขภาพไม่ดีโรคภัยเบียดเบียน ในช่วงที่มีการสอบเข้าเพื่อ

เรียนต่อชั้นมัธยมนั้น ข้าพเจ้าต้องเข้าไปพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลหนองประจักษ์อุดรธานี 15 วัน เพราะเป็นนิ่วในถุงปัสสาวะมาตั้งแต่เรียนชั้นประถมปีที่ 2 ใช้แต่ยาต้มแผนโบราณกินเรื่อยมา แต่โรคนิ่วก็ไม่หาย อดทนอยู่มาจนถึงเรียนจบชั้นประถมปีที่ 4 จึงได้เข้าไปรักษาตัวที่โรงพยาบาลอุดรธานี เพราะการแพทย์ในสมัยนั้นตามอำเภอต่าง ๆ ยังไม่มีโรงพยาบาล จะมีก็เป็นเพียงอนามัยเท่านั้น และการคมนาคมระหว่างอำเภอบ้านผือกับตัวจังหวัดอุดรธานี ในสมัยนั้นก็ลำบากเหลือเกิน ถนนหนทางเป็นทางเกวียนทางทราย รถโดยสารก็ยี่ห้อใช้เหล็กแหย่เข้าไปหมุนตัว มีรถโดยสารเช้า-เย็นกลับวันละเที่ยว

ถูกผ่าตัดเหมือนตายแล้วฟื้นกลับคืนมา

เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลอุดรธานีแล้ว คุณหมอได้ตรวจเอ็กซเรย์ทราบว่าเป็นนิ่วในถุงปัสสาวะแน่นอนแล้ว จึงกำหนดวันผ่าตัดให้ ในวันที่ถูกผ่าตัดนั้น คุณหมอได้วางยาสลบ ก่อนที่จะวางยาสลบนั้น ข้าพเจ้าถูกมัดแขนมัดขาติดขอบเตียงไว้และเอาผ้าผูกปิดตาไว้ด้วย แล้วคุณหมอใช้ยาฉีดพ่นใส่ใบหน้าของข้าพเจ้า ความรู้สึกของข้าพเจ้าในขณะนั้น เหมือนนอนหงายกางแขนออกลอยขึ้นไปกลางอากาศ

เมื่อข้าพเจ้าเหาะลอยขึ้นไปกลางอากาศอยู่นั้น ก็ไปถึงสถานที่แห่งหนึ่งแล้วเดินไปซึ่งสถานที่แห่งนั้น มีสนามกว้างมีต้นกล้วยปลูกอยู่เป็นแถว มีลมพัดใบกล้วยไหวไปมาตลอดเวลา ด้านล่างพื้นดิน

ของที่สะอาดไม่มีหญ้าเลย มองดูแล้วเป็นที่สะอาดตาเป็นที่รื่นรมย์ใจ

ด้านหลังของสนามนั้นเป็นโรงเรียนหลังใหญ่พื้นสูงชั้นเดียว ใต้ถุนโล่ง มีบันไดขึ้นลงสองข้างเหมือนกับโรงเรียนหลังที่ข้าพเจ้าเรียนตอนเป็นนักเรียนอยู่ ต่างกันแต่ว่าสนามหน้าโรงเรียนครั้งนี้ ปลูกต้นกล้วยเป็นแถวเต็มหมด ข้าพเจ้าได้เดินขึ้นไปโรงเรียนคนเดียว แล้วเดินไปร้องเรียกหาคนตามห้องต่าง ๆ เดินไปข้างไหนก็เห็นแต่ประตูปิดทุกห้อง เมื่อข้าพเจ้าเดินไปร้องเรียกหาคนตามห้องต่าง ๆ ก็ไม่พบใครแล้วจึงเดินกลับลงบันไดทางเดิม พอเดินลงบันไดมาถึงพื้นดินชั้นล่างข้าพเจ้าก็รู้สึกตัวฟื้นคืนมา

ขณะที่ข้าพเจ้ารู้สึกตัวขึ้นมานั้นมีความกระหายน้ำมากร้องอยากดื่มน้ำ คนที่นั่งเฝ้าข้าพเจ้าอยู่ในขณะนั้นคือ คุณโยมพ่อซึ่งกำลังเป่าที่ศีรษะของข้าพเจ้าอยู่ อีกคนหนึ่งที่นั่งเฝ้าดูข้าพเจ้าคือคุณโยมปู่ ข้าพเจ้ามีความกระหายน้ำมากร้องอยากดื่มน้ำ แต่คุณโยมพ่อไม่ยอมเอาน้ำให้ดื่มตามประสงค์ เพียงแต่เอาสำลีชุบน้ำแล้วบีบหยอดใส่ปากหยดหนึ่งสองหยดเท่านั้น เพราะคุณหมอห้ามไม่ให้ดื่มน้ำขณะที่ฟื้นตัวขึ้นมาใหม่ ๆ ข้าพเจ้าพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาล 15 วันก็กลับบ้านได้

เริ่มเรียนวิชาชีพ

ข้าพเจ้าหลังจากรักษาตัวหายแล้ว อยู่ช่วยพ่อแม่ทำนาต่อไปอยู่มาจนถึงอายุ 18 ปี คุณโยมพ่อจึงพาข้าพเจ้าไปฝากเรียนเย็บผ้าที่ร้านไทยกันเองในตลาดบ้านผือ ข้าพเจ้าเรียนเย็บผ้าอยู่ปีหนึ่งก็สำเร็จ

เมื่อเรียนสำเร็จแล้วก็ทำอาชีพเย็บผ้ารับจ้างอยู่ในร้านแห่งหนึ่ง เพื่อให้เกิดความชำนาญ ข้าพเจ้ามีความตั้งใจไว้ว่า เมื่อเย็บผ้าชำนาญมาก ๆ แล้วปีต่อไปจะเปิดร้านตัดเย็บผ้าเอง เพราะบ้านก็มีอยู่ในตลาดแล้วไม่ต้องเช่าบ้าน การเย็บผ้ารับจ้างในขณะนั้นค่าแรงเย็บกางเกงขายาวตัวละ 7 บาท กางเกงขาสั้นตัวละ 5 บาท เสื้อแขนยาวตัวละ 5 บาท เสื้อแขนสั้นตัวละ 3 บาท

เหตุที่ได้บวช

อยู่มาเมื่ออายุ 20 ปี ตอนเย็นวันหนึ่งในช่วงใกล้ ๆ ฤดูสงกรานต์ ขณะที่พ่อแม่พี่น้องทุกคนร่วมกันกินข้าวตอนเย็น คุณโยมพ่อถามข้าพเจ้าว่า อายุครบบวชแล้วจะบวชไหม ข้าพเจ้าตอบแบบยังไม่ทันได้คิดว่า *"บวชก็บวช"* ขณะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าคุณโยมพ่อถามเล่นลองดูเฉย ๆ แต่ปรากฏว่าคืนวันนั้นคุณโยมพ่อกินข้าวตอนเย็นเสร็จแล้วไปกราบหลวงพ่อวัดศรีสะอาด พร้อมทั้งกำหนดวันเข้านาคมาด้วย พอตอนเย็นวันต่อมาคุณโยมพ่อบอกว่าวันนี้กินข้าวแล้ว เตรียมตัวไปเข้านาคที่วัดศรีสะอาด ได้นิมนต์หลวงพ่อกำหนดวันบวชให้แล้ว

ในขณะนั้นข้าพเจ้าแม้จะไม่มีศรัทธาก็จำใจรับ เมื่อวันก่อนเข้าใจว่าคุณโยมพ่อถามเล่นลองดูเฉย ๆ จึงได้รับปากว่าจะบวช เมื่อคุณโยมพ่อไปตกลงกับหลวงพ่อที่วัดไว้แล้ว ข้าพเจ้าก็ตกลงจะบวชทั้ง ๆ ที่ไม่มีศรัทธาเลยเพียงแต่บวชตามประเพณีไม่ให้เสียคำพูดเท่านั้น

วันที่ 19 เมษายน 2507 ข้าพเจ้าได้บวชเป็นพระภิกษุในพระ

พุทธศาสนา เมื่อบวชแล้วเริ่มท่องหนังสือสวดมนต์จนถึงวันเข้าพรรษา ก็ท่องหนังสือสวดมนต์ที่ใช้สวดในงานมงคลต่าง ๆ จบพอดี

ในช่วงที่เริ่มเข้าพรรษาข้าพเจ้าคิดว่าจะไม่เรียนหนังสือนักธรรมตรี เพราะคิดว่าบวชแค่พรรษาเดียวจะเรียนไปทำไม ต่อมาได้ยินหลวงพ่อท่านพูดว่า บวชแล้วต้องเรียนบวชแล้วไม่เรียนจะบวชทำไม ข้าพเจ้าก็จำใจเรียนเพื่อไม่ให้หลวงพ่อท่านบ่นเท่านั้น

บวชโดยไม่มีศรัทธา

เมื่อออกพรรษาแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าจะลาสิกขา ได้เข้าไปกราบลาหลวงพ่อ หลวงพ่อท่านพูดว่าได้ลงชื่อสอบนักธรรมไปแล้ว ให้สอบนักธรรมก่อน ข้าพเจ้าก็รออยู่ต่อไปเพื่อสอบนักธรรม นักธรรมในสมัยนั้นกำหนดสอบเดือนยี่แรมสองค่ำ แต่ปัจจุบันนี้นักธรรมกำหนดสอบเดือนสิบสองแรมสองค่ำ การเรียนการสอบในครั้งนี้ สักแต่ว่าทำไปพอไม่ให้ครูอาจารย์ดุเท่านั้น เพราะการเรียนการสอบครั้งนี้ไม่มีศรัทธาเลย

เมื่อสอบนักธรรมเสร็จแล้ว ก็คิดว่าจะลาสิกขาเดือน 4 ข้าพเจ้าได้ไปกราบลาพระอาจารย์ที่เป็นคู่สวดไว้หมดแล้ว และได้กราบลาหลวงพ่อที่เป็นพระอุปัชฌาย์ทั้งท่านเป็นเจ้าคณะอำเภอด้วย ข้าพเจ้าอาศัยอยู่กับท่านเป็นลูกศิษย์ก้นกุฏิทีเดียว พอถึงวันกำหนดจะลาสิกขาหลวงพ่อท่านไปธุระค้างคืนที่อื่นทุกครั้งจนหมดเดือน 4

ขอลาสิกขาสมัยก่อนยากมาก

การลาสิกขาในสมัยนั้นยากมาก เพราะมีระเบียบของคณะสงฆ์ท้องถิ่นกำหนดไว้ว่าพระที่บวชแล้วจะลาสิกขาต้องท่องคำอาราธนาศีล 5 และศีล 8 อาราธนาพระปริต อาราธนาธรรม และถวายทานต่าง ๆ ได้ทั้งหมดจึงจะอนุญาตให้ลาสิกขา และต้องมีใบอนุญาตลาสิกขาจากเจ้าคณะอำเภอเสียก่อนจึงจะลาสิกขาได้ เจ้าอาวาสเจ้าคณะตำบลทุกองค์ที่จะสึกให้พระรูปใด ต้องมีใบอนุญาตจากเจ้าคณะอำเภอเสียก่อนจึงจะสึกให้ได้ ถ้าสึกให้พระที่ไม่มีใบอนุญาตถือว่ามีความผิด แม้แต่เป็นลูกศิษย์ของตนเองก็สึกให้ไม่ได้

ครั้งนั้น ข้าพเจ้าอยู่กับเจ้าคณะอำเภอ เมื่อเจ้าคณะอำเภอไม่สึกให้เอง จะขอใบอนุญาตลาสิกขาท่านก็ไม่ออกให้เมื่อไม่มีใบอนุญาตใคร ๆ ก็ไม่สึกให้ ข้าพเจ้าจึงอยู่มาหมดเขตเดือน 4 จึงคิดว่าจะไปลาสิกขาเดือน 6 จึงอยู่เรื่อยมาคอยเวลาให้ถึงเดือน 6

บวชแล้วไม่ได้ปฏิบัติเหมือนกับไม่ได้บวช

ในช่วงที่คอยเวลาจะถึงเดือน 6 นั้น เย็นวันหนึ่งได้มีพระ 2 รูปห่มผ้าสีกรัก สะพายถุงใบใหญ่ มาขอพักที่วัดด้วยเมื่อท่านทั้งสองรูปนั้นขึ้นไปบนกุฏิเพื่อขออนุญาตพักค้างคืนที่วัดกับหลวงพ่อ ข้าพเจ้าเป็นพระลูกศิษย์ก้นกุฏิหลวงพ่อ จึงได้ปูสาด (เสื่อ) ต้อนรับท่านพร้อมทั้งจัดน้ำเย็นมาถวายท่าน จากนั้นก็ได้เรียนถามท่านว่า นิมนต์มาจากไหนครับ ท่านตอบว่า ไปธุดงค์มา ข้าพเจ้าฟังแล้วไม่เข้าใจว่า ธุดงค์คืออะไร

จึงเรียนถามท่านอีกว่า ธุดงค์ไปทำอะไรครับ ท่านตอบว่าไปปฏิบัติวิปัสสนา คำว่าวิปัสสนาข้าพเจ้าบวชแล้วพรรษาหนึ่งก็ยังไม่รู้จักว่าวิปัสสนาคืออะไร จึงเรียนถามท่านต่อไปว่า วิปัสสนาดีอย่างไรขอนิมนต์อธิบายให้ฟังด้วยครับ ท่านตอบว่า วิปัสสนานี้ดี แต่อธิบายให้ฟังไม่ได้ต้องไปทำเอาเอง แล้วท่านพูดต่อไปอีกประโยคหนึ่งว่า *"ผู้ที่บวชแล้วไม่ได้ปฏิบัติวิปัสสนา เหมือนกับไม่ได้บวชนั่นแหละ"*

ทำให้ข้าพเจ้ากลับใจ

ในประโยคสุดท้ายนี้เองที่ทำให้ข้าพเจ้าได้ข้อคิดว่า เราบวชมาแล้วพรรษาหนึ่ง เรียนนักธรรมชั้นตรีมาแล้ว แต่ไม่เคยปฏิบัติวิปัสสนาเลย ท่านอาจารย์ธุดงค์สองรูปนี้ ท่านพูดว่าผู้ที่บวชแล้วไม่ได้ปฏิบัติวิปัสสนาเหมือนกับไม่ได้บวช เอ๊ะ เราก็บวชมาพรรษาหนึ่งแล้วไม่เคยปฏิบัติวิปัสสนาเลย ถ้าอย่างนั้นเรานี้ก็เหมือนไม่ได้บวชนะซิ ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่าวิปัสสนานี้จะดีอย่างไรหนอ นิมนต์ให้พระธุดงค์สองรูปนั้นอธิบายให้ฟัง ท่านก็ไม่อธิบายให้ฟังทำให้ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจหลายวัน

ในที่สุดข้าพเจ้าก็ตัดสินใจว่าชาตินี้เราบวชหนเดียวเท่านั้น จะอยู่อีกสักพรรษาหนึ่งก็คงไม่ตายกะมั้ง เพื่อจะได้ปฏิบัติวิปัสสนาลองดู เมื่อตกลงใจเองเช่นนั้นแล้ว ก็เริ่มย้ายสำนักจากวัดศรีสะอาด ไปอยู่วัดวิสุทธิมัคคาราม ต.บ้านผือ อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี ซึ่งเป็นสำนักวิปัสสนา โดยมีพระอาจารย์เสมอ สุสำวโร (ต่อมาเป็นพระครูวิจักษ์

สังวรคุณ) เป็นพระอาจารย์อบรมสอนแนวทางวิปัสสนา

เริ่มฝึกปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกในชีวิต

ในพรรษาปี 2508 ข้าพเจ้าได้เข้าห้องปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐานตลอดพรรษา การปฏิบัติวิปัสสนาครั้งแรกในชีวิตนี้ รู้สึกว่ามันทุกข์ทรมานเหลือเกิน เพราะเราบวชใหม่ยังมีความรู้น้อย เมื่อครูอาจารย์สอนให้ทำอย่างไร เราก็พยายามจะทำตามให้ได้ในขณะนั้น เมื่อปฏิบัติตามที่ครูอาจารย์สอนไม่ได้ดังตั้งใจไว้ ก็เกิดความอึดอัดใจจิตฟุ้งซ่านขณะนั่งภาวนานี้ดูเหมือนว่าเจ็บปวดเข้าไปถึงกระดูก เหมือนกับขาจะหลุดกระดูกจะแตกออกทีเดียว

เมื่อความเจ็บปวดบีบคั้นมาก ๆ เข้า จิตใจก็ฟุ้งซ่านการตั้งสติควบคุมจิตใจให้รู้อยู่กับอารมณ์กับกรรมฐานนั้นยากยิ่งนัก เดี๋ยวก็คิดเรื่องนี้เดี๋ยวก็คิดเรื่องโน้น คิดผลุดไปผลุดมาอยู่ตลอดเวลาจะให้จิตใจสงบนิ่งอยู่รู้อยู่ที่อารมณ์กรรมฐานชั่วระยะเวลาสักครู่หนึ่งก็ยากนัก

เวลานั่งสมาธิเมื่อนั่งนานประมาณ 30-40 นาที ใจมันมีความรู้สึกว่าเหมือนกับนั่งนานเป็นชั่วโมงสองชั่วโมง การปฏิบัติอยู่ในห้องกรรมฐานนี้ วันหนึ่งคืนหนึ่งดูมันนานเหลือเกินกว่าจะหมดไป แต่ถ้านั่งคุยกัน นั่งเล่นไพ่ นั่งดื่มเหล้า นั่งดูหนัง ดูลิเก ดูละคร ดูหมอลำ ดูมวยเป็นต้น เวลาดูเหมือนหมดไปเร็วเหลือเกิน

ผู้อยากรู้รสชาติของการเจ็บปวดในขณะเข้าปฏิบัติการกรรมฐานว่าเป็นทุกข์ขนาดไหน และวันเวลาแต่ละวันแต่ละคืนแต่ละเดือน

ว่ามันนานขนาดไหน ขอให้ท่านทดลองเข้าห้องปฏิบัติกรรมฐานจริง ๆ ให้อยู่ในสำนักที่มีครูอาจารย์สอบอารมณ์กรรมฐานทุกวันด้วย

ขณะปฏิบัติสงสัยปริศนาขึ้นในใจ

ขณะที่ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่ในห้องกรรมฐาน วันหนึ่งเกิดความสงสัยในปริศนาข้อหนึ่งว่า *"อยู่คนเดียวระวังความคิด อยู่ร่วมมิตรระวังวาจา"* ข้าพเจ้าคิดดูปัญหาปริศนาแล้ว คิดรำพึงในใจว่าทำไมปริศนาข้อนี้จึงกล่าวอย่างนี้ เราอยู่คนเดียวมันจะคิดอะไรหนอท่านจึงให้ระวัง คิดแล้วมันจะเสียหายอะไร คิดแล้วก็ไม่เห็นจะทำให้ใครเดือดร้อนอะไร แต่ทำไมท่านจึงเตือนให้ระวังความคิด ข้าพเจ้านั่งพิจารณาปริศนาข้อนี้อยู่ จึงเกิดความรู้เข้าใจในปัญหาปริศนาข้อนี้ว่า

การอยู่คนเดียวให้ระวังความคิดนี้ หมายถึงการปฏิบัติอยู่ในห้องกรรมฐานคนเดียว เมื่อเราขาดสติจิตใจมันไม่ค่อยสงบเดี๋ยวคิดเรื่องโน้นเดี๋ยวคิดเรื่องนี้ คิดแล้วคิดอีก คิดถึงบ้านเรือน คิดถึงการงาน คิดถึงเพื่อน คิดถึงทรัพย์สมบัติ คิดถึงเรื่องเคยสนุก คิดถึงเรื่องเคยทุกข์ที่ผ่านมา คิดถึงความสมะหวัง คิดถึงความผิดหวัง เป็นต้น ปล่อยให้ใจมันคิดไปให้หมด แล้วมันคงจะหยุดคิดมีความเข้าใจอย่างนั้น ปรากฏว่าความคิดฟุ้งซ่านไปนั้นมันหมดไม่เป็นสักที มันจะคิดถึงตั้งแต่เล็ก ๆ ขุดคุ้ยขึ้นมาไม่รู้จักหมด คิดถึงอดีตแล้วก็คิดถึงอนาคต วาดมโนภาพสร้างวิมานในอากาศ เรื่องแต่สมัยไหน ๆ มันก็ขุดคุ้ยขึ้นมาคิดบางอย่างบางเรื่องในปัจจุบันนี้ลืมไปนานแล้ว แต่จิตใจมันยังอุตส่าห์คิดขึ้นมาอีกได้

เข้าใจแจ่มแจ้งในปริศนา

เมื่อคิดมาก ๆ เข้า จึงทำให้เกิดความกลุ้มใจอึดอัดใจ เกิดความทุกข์ทางใจ ใจมันจะระเบิดออกมาให้ได้ จึงทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจแจ่มแจ้งขึ้นมาว่า อย่างนี้เองที่ปริศนาว่า *"อยู่คนเดียวให้ระวังความคิด"* ถ้าผู้ใดไม่ระวังความคิดแล้ว ปล่อยให้จิตใจที่ขาดสติคิดไปไม่รู้จักสิ้นสุด ไม่ช้าผู้นั้นก็จะนอนไม่หลับ เป็นโรคปวดศีรษะเป็นโรคประสาท เป็นโรคจิตวิปลาส เป็นโรควิกลจริตไปในที่สุด

ผู้ใดอยากเข้าใจในปัญหานี้แจ่มแจ้งถึงใจ ขอให้ท่านเข้าห้องปฏิบัติกรรมฐานลองดูเถิดท่านจะรู้ด้วยตนเองอย่างแจ่มแจ้ง โดยไม่ต้องสงสัย

กลับใจไม่ลาสิกขา
และออกเดินธุดงค์ครั้งแรกในชีวิต

เมื่อออกพรรษาทอดกฐินที่วัดเสร็จ ข้าพเจ้าไม่คิดจะลาสิกขาเสียแล้ว เพราะจิตใจเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม มองเห็นโทษมองเห็นทุกข์มองเห็นภัยในความเป็นฆราวาส เมื่อออกพรรษาทอดกฐินเสร็จ หลวงพ่อท่านจะออกธุดงค์ ข้าพเจ้าสมัครเป็นลูกศิษย์ติดตามไปด้วย ธุดงค์ครั้งนี้มีพระติดตามไปด้วย 3 รูป รวมเป็น 4 รูป กับหลวงพ่อ มีโยมผู้ชายติดตามไป 2 คน เมื่อเตรียมบริขารเสร็จแล้ว เริ่มเดินออกจากวัดวิสุทธิมัคคาราม คืนแรกพักแรมคืนที่พระพุทธบาทบัวบก รุ่งเช้า

ฉันเช้าเสร็จ หลวงพ่อนำคณะออกเดินทางไปตามป่าเขา พอจำเป็นเค้าได้ว่าเดินไปถึงหินหาม ไปถึงหมาเห่าเต่า ซึ่งหินหามนี้มีลักษณะเหมือนก้อนเส้าเตาไฟ แต่ละก้อนใหญ่ประมาณเท่าโอ่งแดงมี 3 ก้อนตั้งอยู่ในลักษณะก้อนเส้ามีก้อนหินใหญ่วางอยู่บนก้อนเส้านั้น สูงพอคนเข้าไปนั่งอยู่ใต้นั้นได้สบาย ชาวบ้านเรียกว่า *"หินหาม"*

ส่วนเต่านั้น เป็นก้อนหินใหญ่มีรูปลักษณะเหมือนเต่า ห่างจากเต่าไปนิดหน่อยมีก้อนหินใหญ่รูปลักษณะเหมือนหมายืนเห่าอยู่ หันหน้าไปทางเต่าอยู่ ชาวบ้านเรียกกันว่า *"หมาเห่าเต่า"* ต่อจากนั้นก็เดินทางเรื่อยไปจนถึงตอนเย็นจึงถึงถ้ำผากลางนา ได้พักปฏิบัติธรรมอยู่ที่ถ้ำผากลางนา อ.น้ำโสม จ.อุดรธานี ซึ่งผากลางนาในขณะนั้นยังเป็นป่าเป็นดงเต็มไปด้วยป่าไม้ใหญ่ ต้นไม้ใหญ่ขณะนั้นดูแล้วเหมือนลำเทียน บ้านผากลางนานี้ เป็นบ้านตั้งใหม่มีเพียง 25 หลังเท่านั้น มองดูบ้านเรือนแล้วเหมือนกระท่อมตามนาเท่านั้น ยังไม่มีบ้านหลังใหญ่เลย ตอนเช้าตอนเย็นจะได้ยินเสียงชะนีร้องโหยหวนตามเขาตามป่ามาก เมื่อถึงเวลาจะกลับจากธุดงค์หลวงพ่อท่านพาคณะศิษย์ไปชมดูถ้ำตามเขาต่าง ๆ พร้อมทั้งเล่าให้ฟังว่า ถ้ำนี้ชื่ออย่างนี้ ถ้ำนี้มีตู้พระไตรปิฎก ถ้ำนี้มีพระพุทธรูปเก่าอยู่หลายองค์ ถ้ำนี้มีฆ้องเก่า ถ้ำนี้มีบาตรเก่า แต่บาตรเก่านี้ข้าพเจ้าเห็นแต่ลูกที่ทะลุแล้วปากกว้างประมาณ 12-15 นิ้ว

พระอุปัชฌาย์ตามกลับไปอยู่วัดเดิม เพื่อขอแต่งตั้งให้เป็นเลขาเจ้าคณะอำเภอบ้านผือ

พ.ศ. 2509 พระครูประสิทธิ์คณานุรักษ์ เจ้าคณะอำเภอบ้านผือสมัยนั้น มานิมนต์ให้ข้าพเจ้ากลับคืนไปจำพรรษาที่วัดศรีสะอาดอีก ใจของข้าพเจ้าไม่อยากกลับไป แต่ด้วยความเกรงใจและเคารพจึงกลับไป พอออกพรรษาแล้ว หลวงพ่อท่านจะตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นเลขาเจ้าคณะอำเภอบ้านผือ เพราะช่วงนั้นขาดพระเลขาอยู่ แต่ข้าพเจ้าไม่รับ เพราะมองดูแล้วเป็นภาระผูกมัดตัวเอง แม้ข้าพเจ้าจะไม่รับหลวงพ่อท่านก็จะขอแต่งตั้งให้เป็นเลขาให้จงได้ ข้าพเจ้าเมื่อเห็นทางหลีกไม่ได้ คิดว่าถ้าอยู่กับท่านจะต้องเป็นเลขาแน่ จึงกราบลาท่านขอย้ายไปอยู่ที่อื่น

ย้ายหนีจากตำแหน่งเลขาเจ้าคณะอำเภอ

ข้าพเจ้ากราบลาท่าน ตั้งใจจะไปเข้าปฏิบัติกรรมฐานที่วัดเพลงวิปัสสนา กรุงเทพฯ พอเดินทางไปถึงกรุงเทพฯ พักอยู่ที่วัดสันติธรรมาราม บุคคโล มีพระรู้จักกันอยู่ที่นั่น รุ่งเช้าข้าพเจ้าก็จะออกบิณฑบาต พระที่รู้จักกันท่านบอกว่า ไม่ต้องออกบิณฑบาตดอก ผมจะบิณฑบาตมาเผื่อฉันดอก ไม่บิณฑบาตก็ได้ฉัน ถ้าไปบิณฑบาตไม่รู้จักโยมจะไม่ได้ข้าวนะ เพราะโยมที่กรุงเทพฯ ใส่บาตรประจำเฉพาะพระที่รู้จักเท่านั้น พระท่านบอกข้าพเจ้าอย่างนี้ ข้าพเจ้าทดลองไปดู ทั้ง ๆ

ที่ไม่รู้จักถนนหนทางเลย คิดว่าจะออกเดินไปเรื่อย ๆ แล้วจะกลับทางเก่า

ทดสอบบารมีหลวงพ่อสีวลีครั้งแรก

บาตรของข้าพเจ้าลูกใหญ่มีสายสะพายด้วย ก่อนออกบิณฑบาต ข้าพเจ้าได้ทดลองขอบารมีหลวงพ่อสีวลีดู คือเอาบาตรมาตั้งไว้ แล้วหยิบเอาพระองค์หลวงพ่อสีวลีมาตั้งบนฝาบาตร แล้วประณมมืออาราธนาว่า *"ขอนิมนต์หลวงพ่อสีวลีไปบิณฑบาตเถิด"* ว่าจบแล้วเอาหลวงพ่อสีวลีใส่กระเป๋าอังสะ แล้วออกจากวัดไปบิณฑบาตรูปเดียวเดินช้า ๆ ไปเรื่อย ๆ กำหนดหนทางไว้ด้วย เดี๋ยวจะกลับวัดไม่ถูก ปรากฏว่ามีโยมใส่บาตรมากทั้งข้าวทั้งอาหารเต็มบาตรใหญ่ปิดฝาบาตรจะไม่สนิท แล้วจึงเดินกลับวัดทางเก่า พระสีวลีองค์ใหญ่เท่านิ้วมือของเรานี้แหละ ลักษณะยืนสูงประมาณ 3 นิ้วฟุต นี้เป็นการทดสอบบารมีหลวงพ่อสีวลีครั้งแรก และเป็นการบิณฑบาตในกรุงเทพฯ ครั้งแรกในชีวิต เมื่อ พ.ศ. 2510 จากนั้นถึงบัดนี้ก็ไม่เคยทดสอบบารมีหลวงพ่อสีวลีอีกเลย

ขณะที่พักอยู่วัดสันติธรรมาราม ยังไม่ได้ถึงวัดเพลงวิปัสสนา มีพระอาจารย์บางรูปและพระเพื่อน ๆ แนะนำให้ข้อคิดว่า การเข้าปฏิบัติวิปัสสนานั้นก็ดีอยู่ แต่ว่าถ้าเราบวชไปนาน ๆ ไม่มีความรู้เป็นหลักฐานก็จะไม่ดี บางทีมีผู้มาถามปัญหาหรือแม้แต่จะเทศน์ให้ญาติโยมฟัง จะพูดไปตามความคิดของตนเอง ไม่มีหลักฐานธรรมะ

ประกอบแล้วอาจจะผิดไปได้เป็นส่วนมาก เมื่อเทศน์ผิดธรรมะก็จะเป็นบาปแก่ตนเองด้วย ทำให้ผู้เชื่อตามหลงเดินทางผิดไปด้วย ข้าพเจ้าพิจารณาแล้วเห็นดีด้วยว่าควรจะเรียนหนังสือเอาหลักฐานไว้ก่อน

ตัดสินใจเรียนหนังสือเอาหลักฐานไว้ก่อน

เมื่อตกลงจะเรียนหนังสือ ก็เห็นว่าการเรียนพระอภิธรรมนี้เหมาะสมกับการปฏิบัติวิปัสสนา และเป็นหลักฐานของการปฏิบัติวิปัสสนาโดยตรง จึงตกลงจะเรียนพระอภิธรรม แต่สถานที่เรียนในกรุงเทพฯ ข้าพเจ้าไม่ค่อยชอบเท่าไร เพราะแออัดอากาศไม่ค่อยถูกกับอัธยาศัย ยุงก็เยอะ เสียงต่าง ๆ มาก หาความสงบได้ยาก จึงคิดไม่อยากอยู่ในกรุงเทพฯ พระอาจารย์ที่วัดนั้นท่านแนะนำให้ไปดูสำนักเรียนวัดกลาง จังหวัดสุพรรณบุรี

ไปสุพรรณบุรีครั้งแรก

ข้าพเจ้าและเพื่อนอีกสองรูป เดินทางไปจังหวัดสุพรรณบุรีครั้งแรก เมื่อไปถึงสำนักเรียนวัดกลาง อ.บางปลาม้า จ.สุพรรณบุรี ในวันนั้นเจ้าอาวาสไม่อยู่ ข้าพเจ้าไปถึงแล้วรู้สึกสบายใจ เพราะเป็นทุ่งนาริมฝั่งแม่น้ำท่าจีน อากาศดีแต่ยุงเยอะ ตกลงใจว่าจะอยู่เรียนในสำนักนี้ พระอีกรูปหนึ่งที่ไปด้วยกัน เมื่อเห็นสถานที่แล้วบอกว่าอยู่ไม่ได้ จึงกลับเข้าไปอยู่ในกรุงเทพฯ ขณะนี้พระทั้งสองรูปที่ไปด้วยกันลาสิกขาไปหมดแล้ว

ถูกผีหลอก

ขณะที่ข้าพเจ้าไปอยู่ในสำนักนี้ใหม่ ๆ เพิ่งไปอยู่ได้สิบกว่าวัน ทางสำนักจัดให้อยู่ที่กุฏิหลังวัด ส่วนพระที่อยู่เก่าจัดให้ไปอยู่กุฏิชายน้ำหน้าวัด เมื่ออยู่มาวันหนึ่ง เป็นเวลากลางคืนประมาณ 4 ทุ่ม ข้าพเจ้าปวดท้องคิดว่าจะไปส้วมซึ่งไม่ห่างไกลจากกุฏิเท่าไรนัก ส้วมในสมัยนั้นเป็นส้วมปล่อย คือเป็นส้วมปูด้วยไม้แล้วทำเป็นช่องไว้ถ่าย ทางที่จะเดินเข้าไปหาส้วมนั้นทำเป็นสะพานไม้ คนแต่ก่อนเรียกส้วมชนิดนี้ว่า *"ถาน"*

ในขณะที่ข้าพเจ้าเดินไปถึงครึ่งทางระหว่างกุฏิกับส้วม ตรงนั้นเป็นทางเดินจากหมู่บ้านมาบรรจบจะออกไปตลาด ชาวบ้านที่จะไปตลาดต้องเดินผ่านมาที่นั่น ขณะที่ข้าพเจ้าเดินไปถึงที่ตรงนั้น ก็ได้ยินเสียงรองเท้าแตะเสียงดังแก๊ก ๆ คล้ายกับคนเดินมา ข้าพเจ้าจึงหยุดอยู่คิดว่าจะคอยถามผู้ที่กำลังเดินมานั้นว่าจะไปไหนดึกแล้ว

ขณะที่ข้าพเจ้ายืนคอยอยู่นั้น เสียงรองเท้าแตะก็ยังดังแก๊กแก๊กเหมือนคนเดินมาไม่หยุด ข้าพเจ้ายืนคอยอยู่ครู่หนึ่งไม่เห็นคนเดินมาถึงสักที คิดในใจว่าเสียงรองเท้านั้น ก็น่าจะมาถึงแล้วเพราะระยะทางใกล้ ๆ เมื่อนานเข้าข้าพเจ้าจึงฉายไฟดูไปตามเสียงนั้น พอแสงไฟฉายไปกระทบกับรูปร่างคนที่เดินมานั้น ทำให้ข้าพเจ้าตกใจขนลุกขนพองทั้งตัวทันที เพราะเป็นคนมีรูปร่างเตี้ย สูงประมาณสามศอก ใส่เสื้อยืดสีขาวแขนสั้นซึ่งเป็นเสื้อผ้าเก่า ๆ ตามเสื้อนั้นเปรอะเปื้อนด้วยฝุ่น

ถ่านไฟขี้เถ้าดำ ๆ เป็นจุดกลม ๆ เท่าเหรียญสลึงดำเป็นจุดทั่วทั้งผืน นุ่งกางเกงขาสั้นสีกากี ขาลึกปกหัวเข่านิดหน่อย เหมือนกางเกงขาสามส่วน ดูกางเกงเปรอะเปื้อนด้วยฝุ่นขี้เถ้าถ่านไฟดำ ๆ มองดูส่วนบนเป็นคนไม่มีหัว เป็นคนคอขาดเป็นคนหัวด้วน ยืนห่างจากข้าพเจ้าอยู่ประมาณ 3 วา

เมื่อข้าพเจ้าเห็นรูปร่างลักษณะเช่นนี้ก็คิดอยู่ในใจว่า เจ้าผีหัวขาดมาหลอกหลอนเราแน่ ๆ ผีหัวขาดนั้น ยืนอยู่ตรงใต้ต้นโพธิ์ริมสระน้ำวัดกลาง หน้าห้องน้ำวัดกลางเดี๋ยวนี้ แต่ก่อนยังไม่มีห้องน้ำตรงนี้ พอข้าพเจ้าเห็นผีหัวขาดเช่นนี้ ขนลุกซู่ชันทั้งตัวตลอดศีรษะ คิดในใจว่าผีหัวด้วน ผีหัวขาดหลอกเราแน่ ๆ ขณะที่พบเห็นผีหัวขาดตอนแรก ๆ นั้น ข้าพเจ้าคิดว่าจะวิ่งหนี แต่ไม่รู้ว่าจะวิ่งไปหยุดที่ไหน เพราะข้าพเจ้าเพิ่งเข้าไปอยู่ในวัดนี้ใหม่ ๆ ยังไม่คุ้นเคยกับใคร ๆ ถ้าจะวิ่งกลับไปกุฏิที่อยู่ซึ่งมีพระที่ไปอยู่ใหม่ด้วยกันรูปหนึ่ง เพื่อนของข้าพเจ้ารูปนี้ก็เป็นคนที่กลัวผีอยู่แล้ว ยิ่งจะทำให้ข้าพเจ้ากลัวมากขึ้น จะวิ่งไปทางอื่นก็เป็นเวลาดึกเงียบสงัดแล้ว นึกถึงคำของคนแก่ ๆ เคยพูดว่า ผู้ใดตกใจกลัวผี ถ้าวิ่งหนีขวัญเสียเป็นไข้หัวโกร๋นก็มี ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าวิ่งไปก็ไม่มีที่หยุดเผลอ ๆ ละเมอเพ้อตายไปก็ได้เพราะเสียขวัญ ถ้าไม่ตายก็เป็นไข้หัวโกร๋นแน่ เมื่อคิดเช่นนี้จึงตั้งสติปลอบใจตนเองว่า ญาติของเราแต่ชาติปางก่อนคงมาขอส่วนบุญ แล้วข้าพเจ้าก็ยืนหลับตาสำรวมจิตกรวดน้ำแผ่ส่วนบุญกุศลไปให้ในขณะนั้นเอง

เมื่อแผ่ส่วนบุญกุศลเสร็จแล้ว จิตใจ ของข้าพเจ้ารู้สึกว่าอบอุ่นขึ้นมาเยอะเพราะถือว่าญาติมาขอส่วนบุญ จากนั้นข้าพเจ้าก็เริ่มเดินออกไปทางส้วม พอเดินไปได้ประมาณวาเศษ ๆ ก็ได้ยินเสียงเรียกข้าพเจ้าว่า *"หลวงพี่"* ทำเสียงยาว ๆ เป็นเสียงผู้หญิง เยือกเย็นวังเวงจับจิตจับใจจริง ๆ เสียงเยือกเย็นแทงใจเช่นนี้ตั้งแต่เกิดมาเพิ่งได้ยินเป็นครั้งแรกในชีวิต จะทำเสียงเลียนแบบอย่างไรก็ไม่เหมือน เพราะทำแล้วขนก็ไม่ลุกชูชัน

พอได้ยินเสียงเรียกว่า *"หลวงพี่"* ข้าพเจ้าหยุดเดินแล้วหันกลับไปมองดูทางเสียงนั้นพร้อมกับตอบรับว่า *"อะไรน่ะ"* แต่ไม่ได้ฉายไฟอีกขณะนั้นเป็นช่วงเดือนมืด เห็นแต่แสงไฟแดง ๆ เหมือนกับคนยืนสูบบุหรี่อยู่ในที่มืด เห็นแต่แสงไฟแดง ๆ ที่ปลายมวนบุหรี่ จากนั้นข้าพเจ้าก็เดินไปส้วม สมัยนั้นส้วมเป็นส้วมปล่อย ประตูส้วมเพียงยกมาพิงปิดไว้เวลาคนเข้าไป ประตูไม่ได้ติดบานพับ ไม่ติดลูกกลอนเมื่อคนออกก็ยกออกพิงฝาไว้

เมื่อข้าพเจ้าเข้าไปในส้วมแล้วยกประตูมาพิงปิดไว้ แล้วนั่งฟังเสียงรองเท้าอยู่ในส้วม คิดในใจว่ามันจะตามเรามาหรือเปล่าว่ะหูคอยฟังเสียงเดินเหยียบไม้กระดานเท่านั้น ข้าพเจ้านั่งคอยฟังเสียงอยู่ครู่หนึ่งไม่ได้ยินเสียงอะไร เรื่องปวดท้องปวดไส้ไม่รู้มันหายไปแต่เมื่อไหร่

เมื่อไม่เห็นตามมา ข้าพเจ้าจึงเปิดประตูส้วมเดินกลับกุฏิ ใน

วันนั้นไม่ได้เล่าเรื่องนี้ให้พระที่อยู่ด้วยกันฟังเลย ถ้าเล่าให้ฟังเวลาพระรูปนั้นปวดท้องขึ้นมา ก็จะเรียกข้าพเจ้าไปเป็นเพื่อนด้วย หลายวันต่อมาจึงได้เล่าเรื่องนี้ ให้พระรูปที่อยู่ด้วยกันนั้นฟัง ถึงกระนั้นเวลาปวดท้องกลางคืนยังต้องให้ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนพาไปส้วมด้วย

ตามปกตินิสัยของข้าพเจ้าเป็นคนไม่ค่อยกลัวผี แต่เล่นเอาข้าพเจ้าขนลุกขนพองไปทั้งตัวได้เหมือนกัน และทำให้หายปวดท้องปวดไส้ได้ก็นับว่าดีอยู่มิใช่น้อย ตามปกติแล้วจะมีอะไรห้ามการปวดท้องเข้าส้วมได้ ไม่เห็นมีอะไรห้ามได้เลยดังคำโบราณว่า *"ฝนจะตก ขี้จะออก พระจะสึก คนจะคลอดลูก"* ไม่มีอะไรจะห้ามได้มีแต่ผีหัวด้วน ผีหัวกุด ผีหัวขาด เท่านั้นที่สามารถห้ามเข้าส้วมได้หายปานปลิดทิ้งนับว่าเก่งวิเศษจริง ๆ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาข้าพเจ้าเชื่อว่า *"ผีมีจริง"* ร้อยเปอร์เซ็นต์ ใครไม่เชื่อ ข้าพเจ้าก็เชื่อคนเดียว เพราะเห็นเองประสบมาด้วยตนเอง จึงได้เชื่ออย่างนี้

เรียนจบหลักสูตรพระอภิธรรม แล้วกลับถิ่นเดิม

ข้าพเจ้าศึกษาพระธรรมวินัยมีทั้งนักธรรมและพระอภิธรรมอยู่ในสำนักวัดกลางนี้เริ่มแต่ พ.ศ. 2510 เป็นต้นมา ทำให้ได้ความรู้ภาคปริยัติภาคปฏิบัติและระเบียบต่าง ๆ มาก ได้ศึกษาอยู่ในสำนักนี้ 7 ปี ก็จบหลักสูตรพระอภิธรรม เมื่อศึกษาจบหลักสูตรแล้ว อยู่เป็นครูช่วยสอนในสำนักอีกหนึ่งปี ความจริงได้เป็นครูช่วยสอนมาตั้งแต่ปี พ.ศ.

2512 เป็นต้นมา แต่ไม่ได้เป็นครูโดยสมบูรณ์ เป็นครูสอนในลักษณะพี่สอนน้อง พ.ศ. 2519 ได้ย้ายจากสำนักวัดกลาง กลับคืนมาจำพรรษา ณ วัดศรีสะอาด อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี ในพรรษานี้ได้แนะนำอบรมธรรมะให้ญาติโยมให้สวดมนต์ทำวัตรปฏิบัติกรรมฐานตลอดพรรษา เมื่อออกพรรษาแล้วข้าพเจ้ายังคิดจะเรียนบาลีต่ออีก

เริ่มเรียนบาลีอีก

จึงได้ไปชักชวนเจ้าอาวาสวัดอู่ทอง อ.อู่ทอง จ.สุพรรณบุรี เปิดสำนักเรียนบาลีขึ้นเป็นรุ่นแรก เมื่อ พ.ศ. 2520 มีพระเดินทางไปเรียนด้วยกัน 3 รูป คือ ข้าพเจ้า, พระมหาบุญหนา, พระมหาวิหค และมีสามเณร 2 รูป คือ สามเณรบุญชู, สามเณรปรีชา ทั้ง 5 รูปนี้ สอบได้เป็นมหาเปรียญ 4 รูป คือ ข้าพเจ้าสอบได้ ป.ธ.6 พระมหาบุญหนาสอบได้ ป.ธ.4 พระมหาวิหคสอบได้ ป.ธ.4 สามเณรบุญชูสอบได้ ป.ธ.9 เป็นนาคหลวง สามเณรปรีชาสอบไม่ได้ ขณะนี้ยังเหลือบวชอยู่คือข้าพเจ้า กับมหาบุญหนาเท่านั้น นอกนั้นลาสิกขาไปหมดแล้ว

เป็นอาจารย์ใหญ่ดูแลการศึกษา และควบคุมระเบียบในสำนัก

ข้าพเจ้าได้ศึกษาเล่าเรียนบาลีอยู่ในสำนักวัดอู่ทอง ตั้งแต่ พ.ศ. 2520 จนถึง พ.ศ. 2535 ได้สอนบาลีอยู่ในสำนักนี้โดยเป็นอาจารย์ใหญ่

ประจำสำนัก ควบคุมดูแลการศึกษาอยู่ในสำนักนี้ จนทำให้นักเรียนสอบได้มากจึงได้รับยกย่องจากกรมการศาสนา ตั้งเป็นสำนักเรียนดีเด่นสำนักหนึ่งพร้อมทั้งได้รับทุนอุดหนุนการศึกษาจากกรมการศาสนาปีแรก 240,000 บาท (สองแสนสี่หมื่นบาทถ้วน) และยังได้รับพัดเกียรติยศจากเจ้าคณะจังหวัดสุพรรณบุรี ว่า เป็นสำนักเรียนดีเด่นของจังหวัดสุพรรณบุรี ทั้งยังได้รับทุนการศึกษาจากวัดปากน้ำภาษีเจริญ กรุงเทพฯ ว่าเป็นสำนักเรียนดีเด่นของจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวนเงินหนึ่งแสนบาทอีกด้วย เมื่อถึงคราวเปิดอบรมบาลีกวดวิชาก่อนสอบ ณ วัดไร่ขิง จ.นครปฐม ข้าพเจ้าได้ไปร่วมเป็นวิทยากรเสมอ ปีละ 15 วัน

ในช่วงเดือนกรกฎาคม 2535 ข้าพเจ้ากลับมาเยี่ยมคุณโยมลุงซึ่งกำลังป่วยอยู่ที่อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี คุณโยมลุงนี้มีอายุถึง 90 ปีแล้ว จะเรียกว่าป่วยด้วยโรคชราก็ว่าได้ ข้าพเจ้าได้ไปให้ธรรมะแก่คุณโยมลุงเป็นประจำจนถึงวันที่ 12 กรกฎาคม 2535 จึงกลับอู่ทองเพราะจวนจะเข้าพรรษา ซึ่งปีนั้นวันเข้าพรรษาเป็นวันที่ 16 กรกฎาคม 2535

ตัดสินใจกลับคืนถิ่นเดิม เพื่อใช้หนี้ตอบแทนผู้มีพระคุณ

เมื่อข้าพเจ้ากลับไปถึงวัดอู่ทองแล้ว ได้คิดอยู่ในใจว่า ถ้าเราจำพรรษาอยู่วัดอู่ทองนี้เราคงจะได้ไปเผาศพคุณโยมลุงเท่านั้น เพราะดูอาการป่วยของคุณโยมลุงแล้วคิดว่า คงจะตายภายในพรรษานี้

แน่นอน คุณโยมลุงนี้เคยเลี้ยงเรามาตอนเล็ก ๆ โน้น ถ้าเราไม่ช่วยตอนมีชีวิตอยู่นี้ หมายถึงไปให้ธรรมะแนะแนวทางสวรรค์ให้ ตายแล้วจะมีประโยชน์อะไร อย่างดีก็ไปช่วยจัดงานศพให้เท่านั้น ถ้าเราจะตอบแทนพระคุณท่านเราควรทำในตอนมีชีวิตอยู่นี้

เมื่อข้าพเจ้าคิดอยู่อย่างนี้สองวัน จึงตัดสินใจย้ายกลับ เพื่อตอบแทนพระคุณของคุณโยมลุง เป็นวันที่ 14 กรกฎาคม 2535 ได้โทรศัพท์มาบอกให้โยมที่บ้านผือเอารถไปรับเพื่อจะได้ใส่ของ โดยเฉพาะหนังสือธรรมะที่ข้าพเจ้าได้เรียนมายังเก็บไว้ทุกเล่ม และหนังสือธรรมะต่าง ๆ อ่านประดับความรู้ได้สะสมไว้ เมื่อโยมที่บ้านผือได้รับโทรศัพท์และจัดแจงรถไปรับทันที โดยมีรถร้านวิเชียรอิเล็คโทรนิคส์ ซึ่งเป็นน้องชายของข้าพเจ้าคันหนึ่ง รถร้านมนัสอะไหล่ยนต์คันหนึ่ง และรถร้านอัจฉราวิทยุคันหนึ่ง ทั้งสองคันนี้ก็เป็นหลานเขยของข้าพเจ้าเดินทางไปถึงวัดอู่ทองตอนเช้าของวันที่ 15 กรกฎาคม 2535 ซึ่งเป็นวันทำบุญเข้าพรรษา

ลาญาติโยมวัดอู่ทองสุพรรณบุรี กลับมาอยู่วัดโพธิ์ชัยศรี

เช้าวันนี้มีญาติโยมมาทำบุญเข้าพรรษามากตามปกติที่วัดอู่ทองในช่วงวันพระในพรรษา เวลาพระกำลังฉันเช้า จะจัดให้พระขึ้นเทศน์ตามลำดับเริ่มแต่เจ้าอาวาสลงมา ข้าพเจ้าเป็นรูปที่สองรองจากเจ้าอาวาสลงมา วันนี้ข้าพเจ้าจึงขออนุญาตจากเจ้าอาวาสขอเทศน์ก่อน

เจ้าอาวาสท่านก็อนุญาตให้เทศน์ก่อนตามความประสงค์

เมื่อได้เวลาข้าพเจ้าก็ขึ้นเทศน์อยู่ประมาณสิบกว่านาที จากนั้นก็ได้บอกลาญาติโยมอยู่บนธรรมมาสน์นั้นเอง ญาติโยมผู้ไม่ได้มาทำบุญที่วัดอู่ทองเช้าวันนั้น ก็คงจะไม่ทราบเพราะข้าพเจ้าไม่ได้บอกลาใครไว้ก่อนเลย เพิ่งจะตัดสินใจย้ายกลับโดยกระทันหันดังกล่าวแล้ว เมื่อฉันเช้าเสร็จก็เดินทางออกจากวัดอู่ทองเวลาสิบนาฬิกาเศษ และเดินทางกลับมาถึงวัดโพธิ์ชัยศรี เวลาประมาณ 23 นาฬิกา

เมื่อเดินทางกลับมาถึงวัดโพธิ์ชัยศรีแล้ว ได้พักจำพรรษาอยู่ในศาลาการเปรียญ เพราะไม่มีกุฏิอยู่ ในขณะนั้นกุฏิในวัดโพธิ์ชัยศรีมีอยู่เพียงสองหลังเท่านั้น และมีพระอยู่เต็มหมดแล้ว เมื่อเข้ามาอยู่ในวัดนี้ใหม่ ๆ เห็นห้องน้ำไม่ค่อยดีจึงเริ่มสร้างห้องน้ำใหม่และสร้างกุฏิไปพร้อมกันในปี พ.ศ. 2535 นี้ สร้างห้องน้ำได้สองหลัง ในพรรษานี้ไม่ได้ปฏิบัติกรรมฐานเท่าไรเพราะทำแต่งาน พระทุกรูปจนซูบผอมไปตาม ๆ กันหมด ในช่วงเข้าพรรษาพระเณรในวัดทุกรูปให้สมาทานธุดงค์ฉันในบาตรทั้งหมดในพรรษานี้ จึงได้แต่ไหว้พระสวดมนต์ทำวัตรเช้า เย็น และปฏิบัติกรรมฐานวันละเล็กละน้อยเท่านั้น

เริ่มปลูกต้นไม้ในวัดตอนแรก ๆ ถูกต่อต้าน

เมื่อข้าพเจ้าเข้ามาอยู่ใหม่ ๆ เห็นลานวัดไม่ค่อยมีร่มไม้ ข้าพเจ้าเป็นคนชอบต้นไม้สงบวังเวง จึงได้ไปหาพันธุ์ไม้มาปลูกเพื่อให้บริเวณวัดเป็นที่ร่มรื่น แต่การปลูกต้นไม้ตามบริเวณวัดมาก ๆ ทำให้บริเวณวัด

ไม่มีสนามเล่นมหรสพ ชาวบ้านบางคนที่ไม่ค่อยรู้เรื่องธรรมะก็พยายามคัดค้านจะไม่ให้ปลูกต้นไม้จะเอาลานวัดไว้เป็นที่เล่นมหรสพ ข้าพเจ้าจึงตอบว่า *"วัดไม่ใช่วิก"* วัดไม่ใช่สถานที่เริงรมย์ แต่วัดเป็นสถานที่สงบร่มเย็น วัดเป็นสถานที่รื่นรมย์ วัดเป็นสถานที่บำเพ็ญกุศลของชาวพุทธ แต่เดี๋ยวนี้ทุกคนเข้าใจดีมองเห็นประโยชน์ในการปลูกต้นไม้ที่ทำให้วัดร่มเย็น ปี พ.ศ. 2536 มีเจ้าภาพสร้างกุฏิถวายวัดโพธิ์ชัยศรี ราคาหลังละ 50,000 บาท

หลังที่หนึ่ง นางซิ่วนี้ แซ่อึ้ง, นายสมชาย นิมกาญจนศิริ,
นางม่วยอี้ แซ่ลิ้ม, นายสุทธิชัย นิมกาญจนศิริ,
นางมุ่ยคิ้ม แซ่ลิ้ม, นางดวงพร อรัญภานุ,
นางสาวดวงรัตน์ แซ่ลิ้ม

หลังที่สอง คุณพ่อบัว-คุณแม่บัวพา แพงน้อย,
คุณแม่เพ็กเน้ย แซ่ตั้ง

หลังที่สาม พันโท สมัคร-คุณนายขจิต ศรีวงศ์
อุทิศให้ คุณพ่อปาน-คุณแม่จำรัส ศรีลับซ้าย
คุณพ่อหมุน-คุณแม่เกิด ศรีวงศ์, จ.ส.อ.สมยศ ศรีวงศ์

หลังที่สี่ นายแพทย์ศุภชัย-คุณนายอภิสสรา จรรยาผดุงพงศ์
อุทิศให้ คุณพ่ออิ๋วมุ่ย แซ่จิว, คุณแม่เอ็กลั้ง แซ่เฮ็ง

หลังที่ห้า อาจารย์สุขุม-อาจารย์บุญสม สุขุมาลพงษ์ 10,000 บาท,
นายหลี-นางเฮี๊ยะ เทียมฮ้อ 2,000 บาท ที่เหลือใช้ทุน
ของวัดเพิ่มเติมจนเสร็จ

และสร้างกำแพงรอบวัดชั้นในสิ้นเงินสามแสนเก้าหมื่นสองพันห้าร้อยบาท สร้างถังน้ำประปาในวัดสิ้นเงินหนึ่งแสนห้าหมื่นบาท

ได้สิ่งของแปลก ๆ มหัศจรรย์

ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ 2536 บ่ายวันหนึ่งข้าพเจ้าทาสีถังน้ำประปาอยู่กับพระในวัด เมื่อแสงแดดร้อนจึงนั่งพักผ่อนที่ร่มชายคาห้องน้ำ ขณะที่นั่งพักผ่อนอยู่มองเห็นกระเป๋าอังสะเปิดอ้าอยู่ จึงหยิบเอาถุงพระเครื่องอยู่ในกระเป๋าอังสะออกมาดู แล้วเอามือคลำดูพระเครื่องในถุง แต่ตายังไม่ได้มองพระเครื่องในถุง ขณะที่คลำดูพระเครื่องอยู่รู้สึกว่าพระอ่อนนิ่ม ๆ ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่า เอ๊ะ พระเครื่ององค์ไหนละลาย พระเครื่องทุกองค์มีแต่องค์แข็ง ๆ เป็นเนื้อทองเหลือง จึงมองดูถุงพระเครื่องนั้นนับดูก็ยังครบอยู่ พระเครื่องที่ติดตัวอยู่ขณะนั้นมีอยู่สี่องค์ คือพระกริ่งหลวงพ่อนาคหนึ่งองค์ ไม่กริ่งหนึ่งองค์ พระทองเหลืองวัดปากน้ำหนึ่งองค์ พระผงสมเด็จหนึ่งองค์

เมื่อเห็นพระครบแล้วจึงหยิบเอาวัตถุที่อ่อน ๆ นั้นออกมาดู มองดูแล้วไม่รู้ว่าอะไร มีลักษณะเหมือนนวด (สีผึ้ง) ที่คลุกเคล้ากับทองเปลวที่ใช้ปิดพระใหญ่เท่ากับเม็ดมะขาม ข้าพเจ้าคิดในใจว่าใครปล่อยของใส่เสน่ห์หรือเปล่า แต่คิดถึงเรื่องนี้แล้วไม่มี เพราะไม่เคยเกี่ยวข้องกับใครเลย ข้าพเจ้าคิดอยู่ในใจว่า ถุงพระอยู่ในกระเป๋าอังสะนี้เป็นถุงยางมีเชือกมัดปากไว้ ทำไมของสิ่งนี้จึงเข้ามาอยู่ในถุงพระนี้ได้ ทำให้ข้าพเจ้าคิดอัศจรรย์ใจอยู่ว่า สิ่งนี้เป็นอะไรหนอ ครั้งจะเอาไป

เสี่ยงทายถามดู ข้าพเจ้ารู้ตัวอยู่ว่าตนเองเสี่ยงทายพระไม่ติด พระที่ทำงานทาสีอยู่ด้วย จึงเอาของสิ่งนี้ไปเสี่ยงทาย ถามหลวงพ่อศรี ซึ่งเป็นพระเสี่ยงทายในศาลาการเปรียญ เมื่อเสี่ยงทายดูทราบว่าไม่มีใครปล่อยของมาหรอก

เสี่ยงสัจจอธิษฐานดูนิมิต

พอตกกลางคืนวันนั้น ข้าพเจ้ายังข้องใจอยู่ว่าของสิ่งนี้จะเป็นนวดผีตายโหงหรือเปล่า (คำว่า นวด เป็นภาษาอีสาน ภาคกลาง เรียกว่า สีผึ้ง) เย็นวันนั้นได้ให้คนหาดอกไม้แต่งขันธ์ห้าไว้ ก่อนนอนได้สวดมนต์และนั่งสมาธิ ต่อจากนั้นได้เอาของสิ่งนั้นใส่ในจานขันธ์ห้ายกขึ้นอธิษฐานว่า *“วัตถุสิ่งนี้เป็นของดีหรือเป็นของร้ายอย่างไร ขอให้มาปรากฏนิมิตให้เห็นในคืนวันนี้”* แล้ววางจานขันธ์ห้านั้นไว้บนหัวที่นอน

จากนั้นข้าพเจ้าก็นอนลงแล้วตั้งสติกำหนดอารมณ์กรรมฐานไปจนกว่าจะหลับ ขณะที่จิตพอเคลิ้มหลับไปก็ปรากฏนิมิตขึ้นมาให้เห็นว่ามีผู้หญิงคนหนึ่งอายุประมาณห้าสิบปี นอนตะแคงข้างขวาอยู่บนโต๊ะหันหน้ามาทางข้าพเจ้านอน อยู่ทางศีรษะของข้าพเจ้า แล้วมีเด็กคนหนึ่งนอนดูดนมแม่อยู่ ทางปลายเท้าของข้าพเจ้ามีหญิงรุ่นสาวอยู่สามคน ข้าพเจ้าเห็นนิมิตนั้นจึงตกใจร้องเสียงดังขึ้นว่า “ผีตายโหง” พร้อมกับรู้สึกตัวขึ้นพอดี เมื่อรู้สึกตัวขึ้นแล้วหัวใจของข้าพเจ้าเต้นตุ้บ ๆ แรงผิดปกติเข้าใจว่าของสิ่งนั้นเป็นนวดผีตายโหง

ร้านอัจฉราวิทยุเอาของมหัศจรรย์
ไปเสี่ยงทายถามหลวงพ่อศรี

ต่อจากนั้นจึงได้สวดมนต์อีกแล้วนั่งสมาธิต่อไป คิดในใจว่าใครหนอปล่อยสีผึ้งผีตายโหงมาใส่เรา รุ่งขึ้นวันใหม่เวลาเย็น มีร้านอัจฉราวิทยุเข้ามาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงได้เล่าเรื่องนิมิตให้ฟัง ร้านอัจฉราวิทยุฟังแล้วจึงขอเอาของสิ่งนั้นไปเสี่ยงทาย ถามหลวงพ่อศรีพระเสี่ยงทายในศาลา

เมื่อเสี่ยงทายเสร็จก็กลับมาเล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่าของสิ่งนี้ไม่ใช่สีผึ้งผีตายโหง ข้าพเจ้าจึงถามว่าแล้วผู้หญิงที่นอนให้ลูกดื่มนมอยู่นั้นเป็นอะไร ตอบว่า ผู้หญิงที่นอนอยู่นั้นเป็นแม่ของข้าพเจ้าแต่ชาติก่อน เด็กที่ดื่มนมอยู่นั้นคือตัวข้าพเจ้าเมื่อชาติก่อน หญิงรุ่นสาวอีกสามคนที่อยู่ทางปลายเท้าข้าพเจ้านั้นคือบริวารของแม่แต่ชาติก่อน แม่ของข้าพเจ้าแต่ชาติก่อนนั้นขณะนี้เกิดเป็นเทวดาอยู่ ของสิ่งนี้แม่แต่ชาติก่อนที่เป็นเทวดาให้มา ข้าพเจ้าถามว่าของสิ่งนี้ให้มาไว้ทำอะไร ตอบว่าให้มาไว้รักษาตัว

จากนั้น ร้านอัจฉราวิทยุขอแบ่งของสิ่งนี้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตอบว่า ให้ไปเสี่ยงทายเอา ถ้าเสี่ยงได้ก็จะแบ่งให้ เมื่อไปเสี่ยงทายดูแล้ว ทราบว่า ของสิ่งนี้คนอื่นเอาไปจะไม่มีประโยชน์อะไร ข้าพเจ้าจึงไม่แบ่งให้

ข้าพเจ้ายังเชื่อไม่สนิทใจ ขอเสี่ยงทายเอง

เรื่องนี้ แม้คนอื่นเสี่ยงทายมาดังกล่าวแล้ว แต่ในใจของข้าพเจ้ายังเชื่อไม่สนิทใจ ครั้นจะไปเสี่ยงทายเองก็รู้ตัวอยู่ว่าตนเองเสี่ยง พระไม่ติด วันต่อมาด้วยความสงสัยจึงถือเอาของสิ่งนี้ไปเสี่ยงทายถามเองดู ปรากฏว่าข้าพเจ้าเสี่ยงทายพระติดแล้ว ให้หนักก็หนัก ให้เบาก็เบาและได้เสี่ยงทายถามดูตามความประสงค์ ทราบว่าเป็นความจริงตรงกับที่ร้านอัจฉราวิทยุเสี่ยงถามว่า ข้าพเจ้าเริ่มเสี่ยงทายพระติดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาจนถึงบัดนี้

พูดถึงเรื่องเทวดาที่เคยเป็นแม่แต่ชาติก่อนแล้ว ทำให้ข้าพเจ้านึกถึงเรื่องสุวรรณสามที่เคยปฏิบัติบิดามารดาผู้ตาบอดอยู่ในป่า วันหนึ่งสุวรรณสามออกจากอาศรมไปตักน้ำในลำห้วยในป่า ขณะที่ยกหม้อน้ำขึ้นเทินศีรษะ พระเจ้าปิลยักษ์ใช้ธนูเอาลูกศรอาบยาพิษยิงสุวรรณสาม ทำให้สุวรรณสามถูกลูกศรของพระเจ้าปิลยักษ์ยิงจึงล้มลงกับที่ยาพิษวิ่งซึมซาบเข้าไปในร่างกายของสุวรรณสาม ทำให้สุวรรณสามนอนสลบอยู่ที่นั้นเอง

เทวดามีจริงหรือ

นางเทพธิดาชื่อว่า *วสุนทรี* อยู่ที่ภูเขานั้นซึ่งเคยเป็นแม่ของสุวรรณสาม นับถอยหลังไปเป็นชาติที่เจ็ด รู้ว่าสุวรรณสามถูกศรรีบมาปรากฏในขณะนั้นเอง แล้วตั้งสัจจอธิฐานว่า *"พ่อสามนี้เป็นที่รักของแม่ แม่ไม่เห็นใครเลยที่จะเป็นที่รักยิ่งไปกว่าพ่อสามนี้ ด้วยอำนาจสัจจนี้*

ขอยาพิษในร่างกายของพ่อสามจงสูญหายไป" พอนางเทพธิดาตั้งสัจจจบลง สุวรรณสามก็พลิกตัวได้ และบิดามารดาผู้ตาบอดมาตั้งสัจจอีก สุวรรณสามก็หายเป็นปกติ เรื่องอย่างนี้แสดงให้เห็นว่ามารดาแต่ชาติก่อนที่ไปเกิดเป็นนางเทพธิดายังดูแลรักลูกผู้เกิดเป็นมนุษย์อยู่ได้จริง ๆ ฉะนั้นสิ่งของที่มาอยู่ในถุงพระเครื่องของข้าพเจ้าตามเสี่ยงทายที่บอกว่าแม่แต่ชาติก่อนที่เป็นเทวดาอยู่ให้อาจจะเป็นจริงได้

ต่อมา เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2538 ข้าพเจ้าพร้อมทั้งพระสงฆ์ในวัดไปลงอุโบสถที่วัดวิสุทธิมัคคาราม เมื่อสวดพระปาติโมกข์เสร็จแล้ว ได้สนทนาธรรมะกันพอสมควรแล้ว จากนั้น ข้าพเจ้าเอาของแปลก ๆ สิ่งนี้ออกมาให้พระสงฆ์ดู พร้อมทั้งเล่าเรื่องที่ได้ของสิ่งนี้ให้พระสงฆ์ฟัง เมื่อพระสงฆ์ฟังแล้ว พระอาจารย์สมคิด เจ้าอาวาสวัดวิสุทธิมัคคาราม ได้บอกให้พระรูปหนึ่งเอาพระเสี่ยงทายมาถามดูเมื่อเสี่ยงทายถามดูแล้ว ทราบว่าเป็นความจริงตามที่ข้าพเจ้าเล่าให้ฟัง

พระอาจารย์สมคิดจึงขอแบ่งของสิ่งนี้กับข้าพเจ้าสักเท่าหัวไม้ขีด ข้าพเจ้าก็ให้เสี่ยงทายพระเอา เมื่อเสี่ยงทายแล้วปรากฏว่าไม่ได้ เพราะของสิ่งนี้เป็นของเฉพาะตัว สำหรับคนอื่นไม่มีประโยชน์อะไร จึงทำให้ข้าพเจ้าได้ข้อคิดว่า ในชาติก่อนโน้นเราอาจจะเคยเกิดเคยตายอยู่ที่นี้ และอาจจะเคยร่วมกันสร้างหลวงพ่อนาคองค์จริงนี้ก็ได้ แม้ข้าพเจ้าไปศึกษาเล่าเรียนอยู่ที่สุพรรณบุรีโน้นยังได้กลับมาอยู่ที่วัดนี้ ทั้งวัดนี้ก็ไม่ใช่เป็นบ้านเกิดของข้าพเจ้าอีกด้วย ตามปกติแล้วพระเณรที่ไปเรียนอยู่

ทางภาคกลางแล้ว จะกลับคืนมาถิ่นเดิมมีน้อยที่สุด

แม้ในชาตินี้ เมื่อข้าพเจ้าเข้ามาอยู่ในวัดนี้แล้ว ทำให้ข้าพเจ้าคิดสร้างพระทองคำบูชาขึ้นหน้าตัก 3 นิ้ว 1 องค์ น้ำหนักประมาณ 141 บาท 1 สลึง เป็นเงิน หกแสนสามหมื่นหกพันบาทถ้วน แล้วสร้างพระประธานในโบสถ์หน้าตัก 39 นิ้ว เป็นทอง นาก เงิน ผสมกันซึ่งเป็นของเก่าทั้งหมดที่ประชาชนบริจาคของเก่ามาเป็นรูปจำลองหลวงพ่อนาคประดิษฐานเป็นพระประธานอยู่ในโบสถ์วัดโพธิ์ชัยศรี นายแพทย์ศุภชัย คุณนายอภิสสรา จรรยาผดุงพงศ์และญาติ ๆ บริจาคทรัพย์ค่าสร้างหนึ่งแสนบาท พร้อมทั้งประชาชนร่วมกันสร้าง ต่อมามีคุณปิยะพงษ์-คุณไฉไล ศุภวิทยากุล บริจาคทรัพย์ปิดทองพระประธานองค์นี้หนึ่งแสนบาทขณะนี้ปิดทองเหลืองอร่ามสวยงามมาก พระทั้งสององค์นี้ได้ทำพิธีเททองที่วัดโพธิ์ชัยศรี ซึ่งมีองค์หลวงพ่อนาคเป็นประธาน โดยโยงสายสิญจน์จากองค์หลวงพ่อนาคไปที่เททอง

ผู้ที่เคยทำบุญสร้างบารมีร่วมกัน แต่ชาติก่อนมาในชาตินี้ก็มาร่วมกันอีก

ผู้ที่ได้มาทำบุญกุศลร่วมกันในปัจจุบันนี้ จะเป็นสร้างพระก็ดีสร้างกุฏิก็ดีซื้อที่ดินขยายเขตวัดก็ดีสร้างศาลาปฏิบัติธรรมเอนกประสงค์ก็ดีและทำบุญกุศลอื่น ๆ ก็ดี ทั้งหมดนี้ ข้าพเจ้าคิดว่าคนเหล่านี้ในชาติก่อนเคยสร้างบุญกุศล บำเพ็ญบารมีร่วมกันมาแล้ว มาในชาตินี้แม้จะ

อยู่ห่างไกลกันคนละหมู่บ้าน คนละจังหวัด คนละประเทศ บุญกุศลเก่าตักเตือนอุดหนุนมา จึงได้มาร่วมกันสร้างบารมีบำเพ็ญกุศลร่วมกันอีก ถ้ามิฉะนั้นแล้ว คงจะไม่ได้มาสร้างบุญกุศลร่วมกันอีก ส่วนผู้ที่ไม่เคยสร้างบุญกุศลร่วมกัน แม้ใครจะชักชวนมาก็คงไม่มา แม้มาแล้วก็ไม่มีศรัทธา

พ.ศ 2537 นางวิมล, นายสุรพงษ์, นางธัญญาลักษณ์, นางสาวสุพัชรา, ด.ช.พัชรพงษ์ สนิทวงศ์. นายจรูญ-นางบำรุง ภู่ทวี พร้อมด้วยญาติ มิตร สร้างกุฏิถวายวัดโพธิ์ชัยศรี 1 หลัง และได้ซื้อที่ดินขยายเขตวัดออกไปอีก 5 ไร่ จำนวนเงินห้าแสนบาทได้ถมที่อีกครั้งแรกสองแสนเก้าหมื่นบาท ครั้งที่สองหนึ่งแสนเก้าหมื่นสองพันบาท ครั้งที่สามหกพันห้าร้อยบาท ได้สร้างกุฏิกรรมฐานที่ป่าช้าบ้านแวงสองหลังราคาหลังละห้าหมื่นบาท หลังที่หนึ่งโดยมี คุณสุรินทร์ คุณพรพิมล, น.ส.สรณันทน์ โกสิยางกูร เป็นเจ้าภาพ หลังที่สองโดยมี นายต้น-นางห่อ บุญพงษ์ อุทิศให้ คุณพ่อตุ๋ย-คุณแม่ก้อน บุญพงษ์ เป็นเจ้าภาพ เพื่อเป็นที่พักปฏิบัติกรรมฐานของพระสงฆ์ผู้มีจิตศรัทธาทางด้านนี้ เพราะที่ป่าช้านี้เป็นที่ห่างหมู่บ้านนิดหน่อย เป็นที่สงบวิเวกและเพื่อรักษาป่าไม้ไว้

พ.ศ. 2539 ได้สร้างกำแพงล้อมเขตวัดที่ซื้อใหม่รวมจำนวนสิบไร่ สิ้นเงินห้าแสนแปดหมื่นห้าพันบาท สร้างนรกจำลองของผู้ประพฤติผิดศีลห้า ขณะนี้ทำไปแล้วสามข้อ คือข้อที่หนึ่ง ข้อที่สาม ข้อที่สี่

สิ้นเงินหนึ่งแสนสามหมื่นเก้าพันบาท และได้ไปสร้างกุฏิกรรมฐานที่ป่าช้าอีกหนึ่งหลัง โดยมีคุณสุรชัย รัตนเมธากร พร้อมครอบครัวและญาติมิตร เป็นเจ้าภาพ

พักการงานที่เป็นสังคมสงเคราะห์ เข้าจำพรรษา

ตามปกติเริ่มแต่วันเข้าพรรษาถึงออกพรรษา ข้าพเจ้าจะหยุดพักการงานต่าง ๆ ไว้ ขึ้นไปปฏิบัติกรรมฐานอยู่ชั้นบนภายในกุฏิ เวลาอาหารบิณฑบาตก็ไม่ลงมา จะมีลูกศิษย์เอาบาตรไปตั้งที่ศาลาการเปรียญ ญาติโยมใส่บาตรแล้ว ลูกศิษย์จะจัดอาหารใส่บาตรนำมาถวายชั้นบน จะลงมาเฉพาะวันพระและเรื่องจำเป็นเท่านั้น เพราะวันพระมีญาติโยมมาสมาทานศีลอุโบสถพักค้างคืนที่วัด จึงต้องลงมานำญาติโยมทำวัตรสวดมนต์ปฏิบัติกรรมฐานหลังจากพักปฏิบัติกรรมฐาน กรวดน้ำ แผ่เมตตา แผ่ส่วนบุญ อธิษฐานจิตเสร็จแล้ว เริ่มฟังการบรรยายธรรมะจนถึงเวลาอันสมควรจึงหยุดพัก

วิธี-แผ่เมตตา

เบื้องต้นถ้าเป็นฆราวาสควรสมาทานศีล 5-8-10 ถ้าเป็นพระภิกษุควรแสดงอาบัติก่อน ไหว้พระ สวดมนต์ กรวดน้ำ แผ่เมตตา อุทิศ-ส่วนบุญกุศลให้แก่ภุมมัฏฐเทวดา รุกขเทวดาอากาศเทวดาที่อยู่ในสถานที่เราอยู่นั้นตลอดทั้งมนุษย์และสัตว์ทั้งหลายที่อยู่ในบริเวณนั้น จากนั้น

พึงนั่งขัดสมาธิตั้งสติไว้เฉพาะหน้า หลับตาลงสำรวมจิตตั้งสติไว้ตรงปลายจมูกโด่ง แล้วบริกรรมแผ่เมตตาเป็นคำบาลี ดังนี้

สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ อัพ์ยาปัชฌา โหนตุ

อะนีฆา โหนตุ สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ

ให้บริกรรมตามภาษาบาลีนี้เรื่อยไปไม่ขาดระยะ เมื่อนั่งไปนานมีความทุกข์เกิดขึ้นปวดแข้งปวดขา ถ้าจะเปลี่ยนอิริยาบถจากนั่งมา ยืน นอน พึงตั้งสติไว้เฉพาะตรงปลายจมูกโด่งตามเดิม แล้วบริกรรมเป็นภาษาบาลีเรื่อยไป เมื่อเราบริกรรมติดต่อกันนานเข้าจิตใจจะสงบเยือกเย็น เวลาเดินก็ตั้งสติไว้ที่เท้าก้าวเดินไปพร้อมกับบริกรรมไปทุกๆ ก้าวเมื่อเรามีสติไว้ที่เท้าก้าวเดินไปพร้อมกับบริกรรมไปทุก ๆ ก้าว เมื่อเรามีสติบริกรรมอยู่ในอารมณ์กรรมฐานทุกอริยาบถเช่นนี้จิตใจจะสงบลง ทำให้จิตใจเยือกเย็นปราศจากความโลภ ความโกรธ ความหลง ความอิจฉาริษยาพยาบาทในขณะนั้น ในขณะที่เรามีสติบริกรรมอยู่กับอารมณ์กรรมฐานนี้ บุญกุศลก็เกิดขึ้นทุก ๆ ขณะจิตบุญกุศลที่เกิดขึ้นในขณะที่ตั้งสติ บริกรรมอยู่กับอารมณ์กรรมฐานนี้ เรียกว่าสมาธิกุศล สมาธิกุศลประเภทนี้เรียกขณิกสมาธิ คือสมาธิชั่วขณะหนึ่ง ๆ ถ้าเรามีสติตั้งอยู่ในอารมณ์กรรมฐานได้นานเท่าไร สมาธิกุศลก็เกิดได้มากเท่านั้น

ผู้ไม่เคยเป็นพ่อแม่พี่น้อง บุตร ธิดา สามี ภริยากันไปไม่มี

การแผ่เมตตานี้ เมื่อเราแผ่บริกรรมไปจนคล่องแคล่วชำนาญแล้ว เราก็น้อมจิตแผ่ออกไปในสัตว์ทุกจำพวก เช่น บิดา มารดา ญาติมิตร และสัตว์ทั้งหลายตลอดผู้ที่เป็นศัตรูกันผู้ที่มีเวรกัน เมื่อแผ่ไปถึงผู้ที่เป็นศัตรูกันผู้ที่มีเวรกัน จะทำให้ใจของเราเกิดขุ่นมัวเศร้าหมอง เกิดพยาบาทในตอนเริ่มต้น ถ้าเกิดความโกรธความพยาบาทขึ้นมาในขณะที่แผ่ไปถึงผู้ที่เป็นศัตรูกัน พึงน้อมจิตใจระลึกถึงธรรมะที่พระพุทธองค์ตรัสไว้ในอะนะมะตัคคียะสูตรว่า *"ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ผู้ใดไม่เคยเป็นมารดาบิดาของตนไม่มี ไม่เคยเป็นพี่ชาย-พี่สาวไม่มี ไม่เคยเป็นน้องชาย-น้องสาวไม่มี ไม่เคยเป็นสามี-ภริยาไม่มี ผู้ไม่เคยเป็นบุตร-ธิดาของตนไม่มีเลย"*

แผ่เมตตาไปให้ศัตรูภายนอก และดูศัตรูภายในตัวร้ายกาจ

ฉะนั้น บุคคลที่เป็นศัตรูกันนี้ก็เกี่ยวข้องกันเป็นญาติของเรามาแล้วแต่ชาติก่อน ๆ จึงไม่ควรที่เราจะไปถือโทษโกรธเคืองเขา แล้วทำการแผ่ต่อไป เมื่อเราแผ่เมตตาไปให้บุคคลที่เป็นศัตรูกันนั้น พยายามอย่างไร เมตตาจิตก็ไม่เกิด คิดถึงบุคคลที่เป็นศัตรูทีไรมีแต่โทสะคือความโกรธเกิดขึ้น จงหันกลับมาพิจารณาดูศัตรูภายในตัวของเราคือ

ความโกรธนี้ว่า เจ้าโทสะคือความโกรธนี้เกิดขึ้นภายในตัวของเรา เมื่อเกิดขึ้นแล้ว ย่อมเผาจิตใจของเราให้เร่าร้อนกระวนกระวาย เจ้าโทสะนี้แหละคือศัตรูภายในตัวของเราที่สำคัญร้ายกาจยิ่งนัก เจ้าโทสะคือศัตรูภายในนี้แหละที่จะนำเราไปสู่อบายภูมิไม่มีวันจะพ้นจากอบายภูมิได้ แล้วหยุดการแผ่เมตตาไปในบุคคลที่เป็นศัตรูนั้นเสีย วางใจเป็นกลาง ๆ ต่อคนผู้เป็นศัตรูนั้น โดยคิดเสียว่าบุคคลนี้ไม่ได้อยู่ในโลกนี้แล้ว พร้อมทั้งปลีกตัวไปให้ห่างไกลอย่าให้ได้พบเห็น แล้วน้อมจิตทำการแผ่ต่อไปในบุคคลผู้เป็นที่รัก และในบุคคลกลาง ๆ ไม่รักไม่ชังทั่วไป

อานิสงส์ที่ได้รับ
จากการแผ่เมตตา 11 อย่าง

1. นอนหลับสบายคล้ายเข้าสมาบัติ
2. เมื่อตื่นก็สบายคล้ายกับออกจากสมาบัติ
3. ไม่ฝันเห็นสิ่งที่ชั่วและเรื่องที่น่าเกลียดน่ากลัว ฝันเห็นแต่สิ่งที่ดีน่าปลื้มใจ
4. เป็นที่รักของคนทั้งหลาย
5. เป็นที่รักของอมนุษย์ทั้งหลายมีสัตว์และภูตผี เป็นต้น
6. เทวดาย่อมรักษา
7. ไฟ หรือยาพิษ หรือศาสตราวุธต่าง ๆ ทำร้ายไม่ได้
8. มีจิตใจสงบได้เร็ว

9. มีหน้าตาผ่องใส
10. เมื่อเวลาตายมีสติไม่หลงตาย
11. แม้ว่ายังไม่ได้มรรคผล ถ้าได้ฌานก็จะไปบังเกิดในพรหมโลกฯ

พรรษา พ.ศ. 2537

ในช่วงระยะเวลาเข้าพรรษา ข้าพเจ้าจะพักงานต่าง ๆ เข้าปฏิบัติกรรมฐานอยู่ในกุฏิชั้นบนตามเดิม ในพรรษานี้ได้ฝึกหัดทดสอบกรรมฐานอีกบทหนึ่ง ตามนัยที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสแก่พระราหุล เรียกว่า *"ราหุโลวาทสูตร"* มีใจความว่า เมื่อนั่งขัดสมาธิเรียบร้อยแล้ว จะหลับตาหรือลืมตาก็ได้ จากนั้น พึงตั้งสติดูรูปนั่งคือ ร่างกายที่นั่งอยู่นี้ว่า เรานั่งท่าขัดสมาธิ หรือเหยียดขา หรือนั่งเก้าอี้ พึงตั้งสติดูรูปนั่งตามท่านั้น ๆ แล้ว ตั้งสติทำความรู้สึกในใจว่า รูปนี้ไม่ใช่ของเรา รูปนี้ไม่เป็นเรา รูปนี้ไม่ใช่ตัวตนของเรา พึงตั้งสติทำความรู้สึกอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ

ทุกขณะที่เรามีสติกำหนดรู้อยู่นั้น สติสัมปชัญญะก็เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน บุญกุศลก็เกิดขึ้นพร้อมกันทุกขณะจิต การทำลายอัตตานุทิฏฐิ คือความเห็นผิดว่ามีตัวเราของเราก็ถูกทำลายออกทุก ๆ ขณะจิต เมื่อเรามีสติสัมปชัญญะกำหนดรู้อยู่อย่างนี้ทุกอิริยาบถ คือยืน เดิน นั่ง นอนแล้ว ศีล สมาธิ ปัญญาก็มีพร้อม ๆ กัน ในขณะนั้นจะเรียกว่าปฏิบัติตามศีล สมาธิ ปัญญาก็ได้ จะเรียกว่าปฏิบัติวิปัสสนาก็ได้

การปฏิบัติอย่างนี้ไม่มีสายนั้นไม่มีสายนี้ เพราะผู้มีสายนั้นสายนี้อยู่ แสดงให้รู้ว่ามีความยึดถือมาก ความยึดถือนี้ พระพุทธเจ้าตรัสว่าเป็นตัวกิเลส คืออุปทาน แปลว่า ความยึดมั่นถือมั่น ผู้มีความยึดมั่นถือมั่นว่ามีตัวตนของเรา มีตัวตนของเขาเช่นนี้ ชื่อว่าปฏิบัติพอกพูนกิเลส การปฏิบัติพอกพูนกิเลสให้มีตัวตนใหญ่ขึ้นหนาขึ้น ชื่อว่าปฏิบัติผิดจากตัวคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า เพราะพระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนให้ทำลายอัตตานุทิฏฐิคือ ความเห็นว่ามีตัวมีตนออกเสีย ดังมีพระพุทธภาษิตว่า

สุญญะโต โลกัง อะเวกขัสสุ　　โมฆะราชะ สะทา สะโต
อัตตานุทิฏฐิง โอหัจจะ　　เอวัง มัจจุตตะโร สิยา
เอวัง โลกัง อะเวกขันตัง　　มัจจุราชา นะ ปัสสะติ

แปลว่า ดูก่อนโมฆราช ท่านจงมีสติทุกเมื่อ มองเห็นโลกโดยความเป็นของว่างเปล่า ถอนอัตตานุทิฏฐิ คือ ความเห็นว่าเป็นตนเป็นตัวเสีย อย่างนี้ ท่านพึงเป็นผู้ข้ามพ้นมฤตยูราชเสียได้ มฤตยูราชย่อม มองไปไม่เห็นชนผู้เล็งเห็นโลกอยู่อย่างนี้

แม้การกำหนดเวทนา คือ ความสุขความทุกข์ ความเฉย ๆ ความดีใจ ความเสียใจเหล่านี้ก็พึงเห็นว่าเป็นเพียงเวทนาเท่านั้น ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่บุคคล ไม่ใช่ตัวเรา พึงมีสติกำหนดในเวทนานั้นว่าเวทนานั้นไม่ใช่เรา เวทนานั้นไม่เป็นเรา เวทนานั้นไม่ใช่ตัวตนของเรา ความสุข ความทุกข์ ความเฉย ๆ ความดีใจ ความเสียใจ เหล่านี้ เป็นเวทนาขันธ์ เวทนาขันธ์นี้ได้แก่เวทนาเจตสิกนั่นเอง

แม้การกำหนดในสัญญาขันธ์คือความจำได้หมายรู้ เช่น จำสีขาว สีเขียว สีดำ สีแดง เป็นต้นว่า สีขาวเป็นอย่างนี้ สีเขียว สีดำ สีแดงเป็นอย่างนี้ หรือจำเสียง จำกลิ่น จำรส จำสัมผัส จำธรรมารมณ์ที่มาปรากฏทางใจ ความจำสิ่งต่าง ๆ ได้แก่สัญญาเจตสิกนั่นเอง แม้การกำหนดดูสัญญาพึงเป็นผู้มีสติกำหนดดูในสัญญาว่า สัญญานั่นไม่ใช่เรา สัญญานั่นไม่เป็นเรา สัญญานั่นไม่ใช่ตัวตนของเรา

การกำหนดในสังขารขันธ์ สังขารคือการปรุงแต่ง การปรุงแต่งที่เป็นบุญเรียกว่าปุญญาภิสังขาร ได้แก่เจตนาที่ในมหากุศลจิต 8 รูปาวจรกุศลจิต 5 เป็นผู้ปรุงแต่งโลกียะวิบากและกุศลกรรมชรูป การปรุงแต่งที่เป็นบาปเรียกว่า อปุญญาภิสังขาร ได้แก่เจตนาที่ในอกุศลจิต 12 เป็นผู้ปรุงแต่งอกุศลวิบากและอกุศลกรรมชรูป กุศลเจตนาที่ตั้งมั่นไม่หวั่นไหวเรียกว่าอาเนญชาภิสังขาร ได้แก่เจตนา ที่ในอรูปาวจรกุศลจิต 4 เป็นผู้ปรุงแต่งอรูปวิบาก 4 อีกนัยหนึ่ง สังขารขันธ์นี้ ได้แก่เจตสิก 50 (เว้นเวทนา สัญญา)

การกำหนดในสังขารขันธ์นี้ พึงมีสติกำหนดดูว่า สังขารนี้ไม่ใช่เรา สังขารนี้ไม่เป็นเรา สังขารนี้ไม่ใช่ตัวตนของเรา

วิญญาณขันธ์ ได้แก่จิต 89 หรือ 121 มีหน้าที่รับอารมณ์มี รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ที่มาปรากฏทางตา หู จมูก ลิ้น กาย และมีหน้าที่นึกคิดรู้ธรรมารมณ์ที่มาปรากฏทางใจ

การปฏิบัติกรรมฐานได้บุญกุศลตรงไหน

พึงมีสติกำหนดรู้อยู่ว่า วิญญาณขันธ์นี้ไม่ใช่เรา วิญญาณขันธ์นี้ไม่เป็นเรา วิญญาณขันธ์ไม่ใช่ตัวตนของเราเมื่อเรามีสติ กำหนดดูร่างกายและใจนี้โดยความเป็นขันธ์ห้าอยู่โดยติดต่อกันไปไม่ได้ขาดระยะทุกอิริยาบถ คือยืน เดิน นั่ง นอน โดยความปราศจากตัวตนคนสัตว์แล้ว ขณะนั้นจิตใจจะสงบลง นิวรณ์ธรรมต่าง ๆ ก็สงบลงมีแต่สติสัมปะชัญญะพร้อมทั้งสภาวธรรมอันเป็นบุญกุศลเกิดขึ้นทุก ๆ ขณะจิต การเจริญวิปัสสนากรรมฐานที่ว่าได้บุญกุศลนี้ก็ได้บุญกุศลตรงที่เรามีสติสัมปชัญญะกำหนดอยู่กับอารมณ์กรรมฐานทุก ๆ ขณะจิตนั้นเอง ขณะจิตใจเรามีสติสัมปชัญญะกำหนดอยู่ในอารมณ์กรรมฐานได้นานเท่าไร บุญกุศลก็เกิดได้มากเท่านั้น การทำลายอัตตานุทิฏฐิคือความเห็นว่ามีตัวมีตนมีเขามีตัวเราก็ถูกทำลายถอนออกทุก ๆ ขณะจิต บุญญาบารมีก็เกิดขึ้นพร้อม ๆ กันไปทุกขณะจิต

ความเข้าใจในทางปฏิบัติยังไม่ทั่วถึง

การปฏิบัติตามแนววิปัสสนานี้ ต้องศึกษาให้เข้าใจจริงๆเสียก่อน บางคนมีความเข้าใจว่า การปฏิบัติกรรมฐานคือการนั่งสมาธิ เดินจงกรมเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับมีความรู้ความเข้าใจอะไรเลย ส่วนการศึกษาธรรมะหรือการฟังเทศน์ฟังธรรมนั้นไม่จำเป็น ผู้มีความเข้าใจอย่างนี้ชื่อว่ามีความเข้าใจในคำสอนของพระพุทธเจ้ายังไม่ทั่วถึง

ที่จริงแล้ว แม้แต่การฟังเทศน์แล้วพิจารณาไปตามกระแสพระธรรมเทศนานั้น ก็ชื่อว่าเป็นการปฏิบัติวิปัสสนาได้เหมือนกัน ดังที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงพระธรรมจักรกัปปวัตตนสูตรโปรดปัญจวัคคีย์ ในเวลาจบพระธรรมเทศนา พระอัญญาโกญฑัญญะได้ดวงตาเห็นธรรม สำเร็จเป็นพระอริยะโสดาบัน องค์แรกในพระพุทธศาสนา ทำให้พระพุทธเจ้าทรงเปล่งอุทานออกมาว่า อัญญาสิ วะตะ โภ โกญฑัญโญ แปลว่า พระอัญญาโกญฑัญญะได้รู้แล้วหนอ

อีกเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องของบุรุษชื่อว่าพาหิยะ ถือการปฏิบัติตามความคิดของตนเอง ประชาชนเห็นกิริยามารยาทวิธีปฏิบัติของเขาแล้วเกิดศรัทธาเลื่อมใสมาก จึงพากันนำลาภสักการะไปถวาย เพราะเข้าใจว่าบุรุษพาหิยะคนนี้เป็นพระอรหันต์ บุรุษพาหิยะคนนี้เมื่อประชาชนเลื่อมใสมากขึ้นแล้ว เรียกตนเป็นพระอรหันต์ จึงสำคัญตนเองเป็นพระอรหันต์ เข้าใจว่าพระอรหันต์เป็นอย่างนี้เอง ประชาชนยิ่งมีศรัทธาเพิ่มมากขึ้น

อยู่มาวันหนึ่ง ท้าวมหาพรหมองค์หนึ่ง ซึ่งเคยเป็นเพื่อนกันกับบุรุษพาหิยะนี้ในชาติก่อน ๆ โน้น เพราะเคยบำเพ็ญสมณธรรมร่วมกันมาในปลายศาสนาของพระกัสสปสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อเห็นบุรุษพาหิยะนี้มีความเห็นผิดสำคัญตนว่าเป็นพระอรหันต์ อบรมสั่งสอนประชาชนผิดทำให้ประชาชนเข้าใจผิดตามด้วย ท้าวมหาพรหมองค์นี้สงสารเพื่อนที่มีความเข้าใจผิดปฏิบัติผิด จึงลงมาตักเตือนว่า พาหิยะเธอไม่ได้เป็นพระอรหันต์หรอก แม้แต่หนทางแห่งพระอรหันต์เธอก็ยัง

ไม่รู้ ขณะนี้พระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นแล้ว เธอจงไปฟังธรรมของพระพุทธเจ้านั้น บุรุษพาหิยะทราบแล้วรีบเดินทางไปในวันนั้นเองระยะทาง 120 โยชน์ เดินทางไปวันหนึ่ง พอรุ่งเช้าไปถึงสำนักที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ ขณะนั้นพระพุทธเจ้ากำลังเสด็จออกบิณฑบาต บุรุษพาหิยะทราบว่าพระพุทธเจ้ากำลังเสด็จออกบิณฑบาตจึงติดตามเข้าไปในบ้าน เมื่อไปพบพระพุทธเจ้ากำลังเสด็จเที่ยวบิณฑบาตอยู่ในละแวกบ้าน จึงเข้าไหว้แล้วขอนิมนต์ให้พระองค์แสดงธรรมโปรด พระองค์ทรงห้ามไว้ว่าขณะนี้เป็นเวลาเที่ยวบิณฑบาต เธอจงรอก่อน บุรุษพาหิยะจึงรอคอยเดินติดตามไปข้างหลังห่าง ๆ พอพระพุทธเจ้าเสด็จไปได้หน่อยหนึ่ง บุรุษพาหิยะอยากฟังธรรมมากเกิดความกระวนกระวายใจ จึงเข้าไปกราบทูลพระพุทธเจ้า ขอให้พระองค์ทรงแสดงธรรมโปรดเป็นครั้งที่สอง พระพุทธเจ้าทรงตรัสห้ามไว้อีก บุรุษพาหิยะรอคอยไปอีกหน่อยหนึ่ง จึงเข้าไปกราบทูลขอให้พระพุทธเจ้าทรงแสดงธรรมโปรดเป็นครั้งที่สาม พร้อมทั้งกราบทูลเป็นเชิงต่อว่าพระพุทธเจ้า

เกิดศรัทธาแรงกล้าอยากฟังธรรม

ข้าพระองค์ย่อมไม่รู้ว่าอายุของข้าพระองค์จะอยู่ยืนยาวไปจนถึงเวลาพระองค์บิณฑบาตกลับถึงสำนักหรือว่า พระองค์จะรู้หรือว่าชีวิตอายุของพระองค์จะอยู่ไปจนถึงบิณบาตกลับถึงสำนัก เมื่อบุรุษพาหิยะกราบทูลอย่างนี้ พระพุทธเจ้าจึงเริ่มแสดงธรรมอยู่กลางถนนนั้นเอง มีใจความว่า

"ดูก่อนพาหิยะ" ครั้นเมื่อรูปอันเธอเห็นแล้ว เธอพึงศึกษาทำความรู้สึกว่า *"เห็น"* เท่านั้น ครั้นเมื่อเสียงอันเธอฟังแล้ว เธอพึงศึกษาทำความรู้สึก *"ได้ยินเสียง"* เท่านั้น แม้จมูกได้กลิ่น ลิ้นรับรู้รส ร่างกายได้รับสัมผัส ใจได้รับรู้อารมณ์ต่าง ๆ ก็เช่นเดียวกัน พึงศึกษาทำความรู้สึกว่า *"ตาเห็นรูป หูได้ยินเสียง จมูกได้รู้กลิ่น ลิ้นได้รู้รส กายได้รับสัมผัสใจได้นึกคิดเท่านั้น ไม่ใช่เราเห็น ไม่ใช่เราได้ยิน ไม่ใช่เราได้กลิ่น ไม่ใช่เราได้รส ไม่ใช่เราได้สัมผัส ไม่ใช่เรานึกคิดรู้ธรรมารมณ์ต่าง ๆ รูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ธัมมารมณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ ไม่ใช่เรา ไม่ใช่เขา ไม่ใช่คน ไม่ใช่สัตว์ ไม่ใช่ตัวตนของรา ไม่ใช่ตัวตนของเขา เพียงแต่เป็นรูป เป็นนามเท่านั้น แม้รูปนามนี้ก็เป็น อนัจจัง คือความไม่เที่ยง เป็นทุกขัง คือ ทนอยู่ในสภาพเดิมไม่ได้ เป็น อนัตตา คือ ไม่ใช่ตัวตน บังคับบัญชาไม่ได้ไม่อยู่ในอำนาจของใคร เกิดขึ้นแล้วย่อมดับไปตามสภาวะเท่านั้น"*

แม้นั่งฟังธรรมก็ถือว่า เป็นการปฏิบัติธรรมได้

บุรุษพาหิยะฟังแล้วเข้าใจความหมาย อย่างละเอียดลึกซึ้งมีจิตใจปล่อยวางในสิ่งทั้งปวง ไม่ยึดมั่นถือมั่นในสิ่งทั้งปวง ได้สำเร็จพระอรหันต์ในขณะฟังธรรมจบนั้นเอง

ทั้งสองเรื่องที่กล่าวมานี้ เป็นหลักฐานชี้ให้เห็นว่า การปฏิบัติ

กรรมฐานนั้น ไม่ใช่นั่งขัดสมาธิ และเดินจงกรมเท่านั้น แม้การฟังเทศน์ฟังธรรมก็ถือว่าเป็นการปฏิบัติกรรมฐานได้

ถ้าขาดความรู้ความเข้าใจในหลักธรรมจริง ๆ แล้ว อย่าว่าแต่เป็นฆราวาสญาติโยมเลยที่จะเข้าใจผิด แม้แต่บวชเป็นพระแล้วก็ยังมีความเข้าใจผิดเห็นผิดจากธรรมวินัยมิใช่น้อย เช่นสำคัญตนเป็นผู้วิเศษนั่งหวยนั่งเลขออกธุดงค์หาหวยหาเลข เป็นต้น ส่วนประชาชนก็พากันศรัทธานิยมชมชอบผู้ปฏิบัติชนิดนี้มาก ซึ่งการปฏิบัติเช่นนี้เป็นทางอบายมุขอันผิดจากคำสอนของพระพุทธเจ้า นี้แหละข้อเสียจากการไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัยให้เข้าใจจริง ๆ หรือศึกษาดีแล้วแต่ไม่ได้น้อมนำเอาพระธรรมวินัยมาปฏิบัติตาม

นั่งท่าทางสมาธิแต่บุญกุศลไม่เกิด

ขอวกเข้าเรื่องเดิม แต่ขณะใดแม้ตัวเราจะนั่งท่าทางสมาธิอยู่แต่จิตใจในขณะนั้นไม่ได้อยู่กับอารมณ์กัมมัฏฐาน นั่งคิดถึงเรื่องต่าง ๆ เช่น คิดถึงลูก คิดถึงหลาน คิดถึงบ้านเรือน คิดถึงการงาน คิดถึงทรัพย์สมบัติ เป็นต้น ขณะนั้นแม้ตัวจะนั่งสมาธิอยู่ก็ตามบุญกุศลก็ไม่เกิดขึ้น มีแต่ความฟุ้งซ่านอันเป็นตัวนิวรณ์ธรรมที่เป็นอกุศลเกิดขึ้น ถ้าปล่อยให้ความฟุ้งซ่านเกิดขึ้นนาน ๆ ก็จะทำให้อกุศลเกิดขึ้นได้มากแก่ผู้นั้น และทำให้ผู้นั้นเสียเวลาไปโดยไม่มีประโยชน์ แถมยังหล่งพอกพูนอกุศลไว้เป็นอันมากอีกด้วย

รีบแก้ไขตนเองจึงจะดี

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติพึงเป็นผู้มีสติสัมปชัญญะสำรวจตนเองอยู่ ถ้านั่งสมาธิปล่อยให้ถีนมิทธะครอบงำ มีแต่จะหลับ นั่งหลับไป นั่งสับประ-งกไป นั่งคอพับคอเอียง น้ำลายไหลไม่รู้สึกตัว บางทีนั่งหลับโกรนค้อก ๆ หรือนั่งคิดฟุ้งซ่านไปในอารมณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ เมื่อรู้ตัวแล้วควรแก้ไขปรับปรุงตนเอง โดยเปลี่ยนอริยาบถไปยืนเดินแทนหรือใช้อุบายอื่นก็ได้

ไม่รีบแก้ไขตนเอง เป็นการสะสมพิษร้ายใส่ตนเอง

ถ้าเราไม่รีบแก้ไขตนเอง ก็จะเป็นการสะสมพิษร้ายใส่ตนเอง เช่น นั่งหลับครั้งหนึ่งก็เหมือนดื่มยาพิษเข้าไปกลืนหนึ่ง คิดฟุ้งซ่านทีหนึ่งเหมือนกับดื่มยาพิษเข้าไปกลืนหนึ่ง คิดโลภ คิดโกรธ คิดอิจฉา-ริษยา คิดพยาบาท คิดแง่ร้ายต่าง ๆ คิดแข่งดีแข่งเด่น เป็นต้น คิดครั้งหนึ่งก็เหมือนดื่มยาพิษเข้าไปกลืนหนึ่ง เมื่อปล่อยให้จิตคิดมาก ๆ ก็เรียกว่า ได้ดื่มยาพิษเข้ามาก ๆ เมื่อดื่มยาพิษเข้าไปมาก ๆ ร่างกายก็ทนไม่ไหวกระสับกระส่าย เมื่อร่างกายต้านทานยาพิษไม่ไหวก็แตกสลายไปในที่สุด

ทางจิตใจก็เช่นเดียวกัน เมื่อปล่อยให้อารมณ์ที่มีพิษร้ายเข้าไปท่วมทับจิตใจแล้ว ก็จะทำให้เกิดความทุกข์ทางใจ เศร้าโศกเสียใจกลุ้มใจร้อนรนใจดังไฟเผา บ่นเพ้อละเมอถึง ทำให้ปวดศีรษะ นอนไม่หลับ

จะทำให้เป็นโรคประสาท และเป็นโรควิกลจริตไปในที่สุด เพราะดื่มอารมณ์ที่เป็นพิษเข้าไปมากนั่นเอง

พ.ศ. 2538

ในพรรษานี้ได้ฝึกกรรมฐานทดสอบตามที่ได้ศึกษาเล่าเรียนมา โดยใช้กรรมฐานธาตุทั้ง 4 คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ หรืออาการ 32 เรียกว่า โกฏฐาส 32

เริ่มศึกษาก่อนลงมือปฏิบัติ

ผู้ปฏิบัติตามกรรมฐานหมวดนี้ พึงศึกษาท่องบ่นสาธยายจนจำได้แม่นยำคล่องปากเสียก่อน ดังนี้ เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ มังสัง นะหารู อัฏฐี อัฏฐิมิญชัง วักกัง หะทะยัง ยะกะนัง กิโลมะกัง ปิหะกัง ปัปผาสัง อันตัง อันตะคุณัง อุทะริยัง กะรีสัง มัตถะเกมัตถะลุงคัง รวม 20 นี้ เป็นส่วนแข็ง ๆ เรียกว่า *ธาตุดิน*

ปิตตัง เสมหัง ปุพโพ โลหิตัง เสโท เมโท อัสสุ วะสา เขโฬ สิงฆานิกา ละสิกา มุตตัง รวม 12 นี้ เป็นของเหลว ๆ มีลักษณะไหลหรือเกาะกุม เรียกว่า *ธาตุน้ำ*

1. อุทธังคะมะวาโย ลมพัดขึ้นเบื้องบน
2. อะโธคะมะวาโย ลมพัดลงเบื้องล่าง
3. กุจฉิตถะวาโย ลมในลำไส้ใหญ่
4. โกฏฐาสะยะวาโย ลมในช่องท้อง

5. อังคะมังคานุสารีวาโย ลมพัดไปทั่วร่างกาย

6. อัสสาสะปัสสาสะวาโย ลมหายใจเข้าออก

รวมทั้ง 6 อย่างนี้ เป็น*ธาตุลม* มีลักษณะพัดไปมา

1. อุสมาเตโช ไฟทำให้ร่างกายอบอุ่น

2. สันตาปะนะเตโช ไฟทำให้ร่างกายเร่าร้อน

3. วิปะรินามะเตโช ไฟทำให้ร่างกายวิปริตแปรปรวนไป

4. ชิระณะเตโช ไฟทำให้ร่างกายทรุดโทรมแก่ลง

5. ปาจะกะเตโช ไฟทำหน้าที่ย่อยอาหาร

รวม 5 อย่างนี้เป็น*ธาตุไฟ* มีลักษณะร้อน

หรือจะศึกษาท่องบ่นสาธยายเป็นภาษาไทยก็ได้ ดังนี้ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก เยื่อในกระดูก ม้าม หัวใจ ตับ พังผืด ไต ปอด ไส้ใหญ่ ไส้น้อย อาหารใหม่ อาหารเก่า มันสมอง รวม 20 นี้ เป็น*ธาตุดิน*

น้ำดี น้ำเสลด น้ำหนอง น้ำเลือด น้ำเหงื่อ น้ำมันข้น น้ำตา น้ำมันเหลว น้ำลาย น้ำมูก น้ำมันไขข้อ น้ำมูตร รวม 12 เป็น*ธาตุน้ำ*

ลมพัดขึ้นเบื้องบน ลมพัดลงเบื้องล่าง ลมในลำไส้ใหญ่ ลมในช่องท้อง ลมพัดไปทั่วร่างกาย ลมหายใจเข้าออก รวม 6 นี้ เป็น *ธาตุลม*

ไฟทำให้ร่างกายอบอุ่น ไฟทำให้ร่างกายเร่าร้อน ไฟทำให้ร่างกายวิปริตแปรปรวนไป ไฟทำให้ร่างกายทรุดโทรมแก่ลง ไฟทำหน้าที่ย่อยอาหาร รวม 5 นี้ เป็น*ธาตุไฟ*

วิธีปฏิบัติ

ผู้ปฏิบัติพึงนั่งขัดสมาธิ ตั้งสติไว้เฉพาะหน้าตรงปลายโครงจมูกข้างบนสุด หลับตาลงสำรวมจิตบริกรรมในใจว่า เกสา ผม, โลมา ขน, นะขา เล็บ, ทันตา ฟัน, ตะโจ หนัง, มังสัง เนื้อ, นะหารู เอ็น, อัฏฐิ กระดูก, อัฏฐิมิญชัง เยื่อในกระดูก, วักกัง ม้าม, หะทะยัง หัวใจ, ยะกะนัง ตับ, กิโลมะกัง พังผืด, ปิหะกัง ไต, ปับผาสัง ปอด, อันตัง ไส้ใหญ่, อันตะคุณัง ไส้น้อย, อุทะริยัง อาหารใหม่, กะรีสัง อาหารเก่า, มัตถะเกมัตถะลุงคัง มันสมอง, ทั้ง 20 อย่างนี้เป็นธาตุดิน สมมุติถอดออกจากร่างกายนี้ เอามาวางไว้ข้างหน้าตรงหัวเข่าเราด้านขวามือนี้กองหนึ่ง

แล้วสมมุติถอดเอา ปิตตัง น้ำดี, เสมหัง น้ำเสลด, ปุพโพ น้ำหนอง, โลหิตัง น้ำเลือด, เสโท น้ำเหงื่อ, เมโท น้ำมันข้น, อัสสุ น้ำตา, วะสา น้ำมันเหลว, เขโฬ น้ำลาย, สิงฆานิกา น้ำมูก, ละสิกา น้ำมันไขข้อ, มุตตัง น้ำมูตร, รวม 12 อย่างนี้ สมมุติถอดออกมาวางไว้ข้างหน้าเรานี้ต่อจากกองธาตุดินมาทางซ้ายมือของเราเป็นอีกกองหนึ่งเป็นกองธาตุน้ำ

แล้วสมมุติถอดเอาธาตุลมคือ ลมพัดขึ้นเบื้องบน ลมพัดลงเบื้องล่าง ลมในลำไส้ใหญ่ ลมในช่องท้อง ลมพัดไปทั่วร่างกาย ลมหายใจเข้าออก ลมทั้ง 6 อย่างนี้ เอามากองไว้ตรงหน้าของเราต่อจากธาตุน้ำมาทางซ้ายมือของเราเป็นอีกกองหนึ่งเป็นกองธาตุลม

แล้วสมมุติถอดเอาธาตุไฟคือ ไฟทำให้ร่างกายอบอุ่น ไฟทำให้ร่างกายเร่าร้อน ไฟทำให้ร่างกายวิปริตแปรปรวนไป ไฟทำให้ร่างกายทรุดโทรมแก่ลง ไฟทำหน้าที่ย่อยอาหาร รวม 5 อย่างนี้ เอามากองไว้ตรงหน้าของของเราต่อจากกองธาตุลมมาทางซ้ายมือของเราเป็นอีกกองหนึ่ง เป็นกองธาตุไฟ

เมื่อสมมติถอดลอกเอาธาตุทั้ง 4 ที่มีอยู่ ในร่างกายของเรามาวางไว้ตรงข้างหน้าของเราตามลำดับ แล้วพึงสมมุติชี้ลงไปตรงธาตุดินที่กองอยู่ข้างหน้าตรงหัวเข่าข้างขวาของเราว่า กองธาตุดินนี้หรือเป็นตัวเรา ในใจจะตอบว่า ไม่ใช่ตัวเรา ถามอีกว่า กองธาตุดินนั่นหรือเป็นตัวของเราในใจจะตอบว่า ไม่ใช่ตัวของเรา ถามอีกว่า กองธาตุดินนั่นหรือเป็นคน ในใจจะตอบว่าไม่ใช่คน ถามอีกว่า กองธาตุดินนั่นหรือเป็นสัตว์ ในใจตอบว่าไม่ใช่สัตว์ แล้วพิจารณาต่อไปว่า ตัวเราไม่มีตัวของเราไม่มี คนไม่มี สัตว์ไม่มี มีเพียงธาตุดินเท่านั้น

แล้วพึงสมมติชี้ลงไปตรงกองธาตุน้ำที่อยู่ข้างหน้าของเราว่ากองธาตุน้ำนั่นหรือเป็นตัวเรา ในใจจะตอบว่า ไม่ใช่ตัวเรา ถามว่ากองธาตุน้ำนั่นหรือเป็นตัวของเรา ในใจจะตอบว่าไม่ใช่ตัวของเราถามว่า กองธาตุน้ำนั่นหรือเป็นคน ในใจตอบว่าไม่ใช่คน ถามว่า กองธาตุน้ำนั่นหรือเป็นสัตว์ ในใจจะตอบว่าไม่ใช่สัตว์ แล้วพิจารณาอีกว่าตัวเราไม่มี ตัวของเราไม่มี คนไม่มี สัตว์ไม่มี มีเพียงธาตุน้ำเท่านั้น

แล้วสมมติชี้ลงไปตรงกองธาตุลมที่อยู่ข้างหน้าของเราต่อจากธาตุน้ำว่า กองธาตุลมนั่นหรือเป็นตัวเรา ในใจจะตอบว่า ไม่ใช่ตัวเรา

ถามว่ากองธาตุลมนั้นหรือเป็นตัวของเรา ในใจจะตอบว่า ไม่ใช่ตัวของเรา ถามว่า กองธาตุลมนั้นหรือเป็นคน ในใจจะตอบว่าไม่ใช่คน ถามว่า กองธาตุลมนั้นหรือเป็นสัตว์ ในใจจะตอบว่าไม่ใช่สัตว์ แล้วพิจารณาต่อไปว่า ตัวเราไม่มี ตัวของเราไม่มี คนไม่มี สัตว์ไม่มี มีเพียงธาตุลมเท่านั้น

แล้วสมมติชี้ลงไปตรงกองธาตุไฟที่อยู่ข้างหน้าของเราว่ากองธาตุไฟนั้นหรือเป็นตัวเรา ในใจจะตอบว่า ไม่ใช่ตัวเรา ถามว่า กองธาตุไฟนั้นหรือเป็นตัวของเรา ในใจจะตอบว่า ไม่ใช่ตัวของเรา ถามว่า กองธาตุไฟนั้นหรือเป็นคน ในใจจะตอบว่าไม่ใช่คน ถามว่ากองธาตุไฟนั้นหรือเป็นสัตว์ ในใจจะตอบว่าไม่ใช่สัตว์ แล้วพิจารณาต่อไปว่าตัวเราไม่มี ตัวของเราไม่มี คนไม่มีสัตว์ไม่มี มีเพียงธาตุไฟเท่านั้น

เมื่อผู้ปฏิบัติมีสติสอบถามดูธาตุทั้ง 4 กอง กลับไปกลับมาอยู่อย่างนี้บ่อย ๆ แล้ว จะเห็นว่าในร่างกายของคนเรานี้มีเพียงธาตุ 4 คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ เท่านั้น ไม่มีตัวเรา ไม่มีตัวของเรา ไม่มีคน ไม่มีสัตว์ มีเพียงธาตุทั้ง 4 ประชุมกันรวมกันอยู่เท่านั้น

ขณะที่ผู้ปฏิบัติมีสติสัมปชัญญะกำหนดดูร่างกายของตนอยู่โดยความเป็นธาตุทั้ง 4 อันปราศจากตัวคน ตัวสัตว์แล้ว การทำลายอัตตานุทิฏฐิ คือ ความเห็นผิดว่ามีตัวเรามีตัวเขาก็ถูกทำลายถอนออกทุก ๆ ขณะจิต บุญกุศลก็เกิดขึ้นพร้อมกันทุกขณะจิต ในขณะนั้นจิตใจก็จะสงบลง สมาธิกุศลก็เกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน เรียกว่า ขณิกสมาธิ ความโลภ

ความโกรธ ความหลง ความอิจฉาริษยา ความพยาบาท ความแข่งดีแข่งเด่นอันเป็นมานะซึ่งเป็นตัวกิเลสต่าง ๆ ย่อมสงบระงับลง

ความสำคัญผิดว่า คนสวย คนงาม ตางาม ผมงาม ฟันงาม นิ้วงาม มืองาม ผิวงาม ทรวดทรงงาม วัยงาม เป็นต้น ย่อมไม่เกิดขึ้นในขณะ เพราะแยกส่วนต่าง ๆ ของร่างกายออกเป็นธาตุทั้ง 4 คือ ดิน น้ำ ลม ไฟ จึงไม่เห็นมีคนมีสัตว์ เมื่อไม่เห็นมีคนไม่เห็นมีสัตว์แล้วจิตใจจะค่อย ๆ ถอนความเห็นผิดว่า มีตัวมีตน มีคนมีสัตว์ มีคนสวย มีคนงามออกไปทุกขณะจิต เมื่อมีสติปัญญาถอนความเห็นผิดออกอย่างนี้ติดต่อกันเรื่อย ๆ ไป จิตใจในขณะนั้นก็จะสงบลง จะเห็นแต่ความว่างเปล่าปราศจากตัวคนตัวสัตว์เท่านั้น

เมื่อจิตใจสงบแล้ว พึงตั้งสติไว้เฉพาะหน้ากำหนดดูลมหายใจเข้า-ออกอยู่เท่านั้น ไม่ต้องพิจารณาแยกธาตุต่อไปอีก แต่ถ้าเมื่อใดจิตใจไม่เป็นสมาธิ จิตใจฟุ้งซ่านอยู่ พึงทำการแยกธาตุตามวิธีข้างต้นนั้นอีกจนกว่าจิตใจจะสงบลงแล้วจึงค่อยหยุดการแยกธาตุ แล้วตั้งสติไว้แล้วเฉพาะหน้าดูลมหายใจเข้า-ออกต่อไป

ขณะที่จิตใจสงบลงนั้น ถ้ามีนิมิตเกิดขึ้น พึงทำใจรับรู้แล้วปล่อยวางไป ไม่ต้องไปติดใจสนใจอยู่ในนิมิตนั้น เพราะนิมิตนั้นเป็นเครื่องล่อลวง (เป็นดอกไม้ของมาร) ให้ผู้ปฏิบัติออกนอกทางทิ้งอารมณ์กรรมฐาน เมื่อนิมิตเกิดรับรู้นิมิตแล้วจึงควรทิ้งนิมิตนั้น มาตั้งสติกำหนดอยู่ในอารมณ์กรรมฐานต่อไปจนกว่าวิปัสสนาญาณจะเกิดขึ้นตามลำดับ

ไปจนถึง มรรค ผล นิพพาน มรรคผลนิพพาน ที่เกิดต่อจากวิปัสสนาญาณครั้งแรกนี้ เรียกว่าโสดาปัตติมรรค โสดาปัตติผล สำเร็จเป็นพระโสดาบันบุคคล ปิดประตูอบายภูมิได้เด็ดขาด

บทสวดมนต์

บูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ ตัง พุทธัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ ตัง ธัมมัง อะภิปูชะยามิ
อิมินา สักกาเรนะ ตัง สังฆัง อะภิปูชะยามิ

บทกราบพระ

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา
พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ 1 ครั้ง)
สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม
ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ 1 ครั้ง)
สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สังฆัง นะมามิ (กราบ 1 ครั้ง)

ว่า นะโม 3 จบ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะฯ

บทนี้ขึ้นบ้านใหม่

แต่งเครื่องบูชาแล้วสวดจึงขึ้นหายพยาธิอันตราย

อินทะวิริยัง เทวะวิริยัง พรหมะวิริยัง มหาพรหมะวิริยัง อิสีวิริยัง มหาอิสีวิริยัง มุนีวิริยัง มหามุนีวิริยัง ปุริสะวิริยัง มหาปุริสะวิริยัง จักกะวัตติวิริยัง มหาจักกะวัตติวิริยัง พุทธะวิริยัง ปัจเจกะพุทธะวิริยัง อรหันตะวิริยัง สัพพะสิทธิวิชชาจะระณะวิริยัง สัพพะโลกาธิปะติญาณะวิริยัง สัพพะโลกะจะริยะญาณะวิริยัง

เอเตนะ วิริเยนะ เอเตนะ สัจจะวะจะเนนะ มะมะ สุวัตถิ โหตุ มัยหัง สะวาหายะ

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ เสยยะถีทัง หุรู หุรู สะวาหายะฯ

บทนี้ขึ้นบ้านใหม่

แต่งเครื่องบูชา สวดแล้วจึงขึ้น จะมีลาภเสมอ

อินทะนิพพานัง เทวะนิพพานัง พรหมะนิพพานัง มหาพรหมะนิพพานัง อิสีนิพพานัง มหาอิสีนิพพานัง มุนีนิพพานัง มหามุนีนิพพานัง ปุริสะนิพพานัง มหาปุริสะนิพพานัง จักกะวัตตินิพพานัง มหาจักกะวัตตินิพพานัง พุทธะนิพพานัง ปัจเจกะพุทธะนิพพานัง อะระหันตะนิพพานัง สัพพะสิทธิวิชชาจะระณะนิพพานัง สัพพะโลกาธิปะติญาณะนิพพานัง สัพพะโลกะจะริยะญาณะนิพพานัง

เอเตนะ นิพพาเนนะ เอเตนะ สัจจะวะจะเนนะ มะมะ สุวัตถิโหตุ มัยหัง สะวาหายะ

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ เสยยะถีทัง หุรู หุรู สะวาหายะฯ

บทนี้
เป็นโรคภัยแก่ตนก็ดี แก่ญาติพี่น้องก็ดี ให้สวดทุกวันจะหายแล

อินทะคุยหากัง เทวะคุยหากัง พรหมะคุยหากัง มหาพรหมะคุยหากัง อิสีคุยหากัง มหาอิสีคุยหากัง มุนีคุยหากัง มหามุนีคุยหากัง ปุริสะคุยหากัง มหาปุริสะคุยหากัง จักกะวัตติคุยหากัง มหาจักกะวัตติคุยหากัง พุทธะคุยหากัง ปัจเจกะพุทธะคุยหากัง อะระหันตะคุยหากัง สัพพะสิทธิวิชชาจะระณะคุยหากัง สัพพะโลกาธิปะติญาณะคุยหากัง สัพพะโลกะจะริยะญาณะคุยหากัง

เอเตนะ คุยหาเกนะ เอเตนะ สัจจะวะจะเนนะ มะมะ สุวัตถิโหตุ มัยหัง สะวาหายะ

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ เสยยะถีทัง หุรู หุรู สะวาหายะฯ

บทนี้ สวดประจำจะทำให้เกิดโชคลาภ

อินทะภัคยัง เทวะภัคยัง พรหมะภัคยัง มหาพรหมะภัคยัง อิสีภัคยัง มหาอิสีภัคยัง มุนีภัคยัง มหามุนีภัคยัง ปุริสะภัคยัง มหาปุริสะภัคยัง จักกะวัตติภัคยัง มหาจักกะวัตติภัคยัง พุทธะภัคยัง ปัจเจกะพุทธะภัคยัง อะระหันตะภัคยัง สัพพะสิทธิวิชชาจะระณะภัคยัง สัพพะโลกาธิปะติญาณะภัคยัง สัพพะโลกะจะริยะญาณะภัคยัง

เอเตนะ ภัคเยนะ เอเตนะ สัจจะวะจะเนนะ มะมะ สุวัตถิ โหตุ มัยหัง สะวาหายะ

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ เสยยะถีทัง หุรู หุรู สะวาหายะฯ

บทนี้สวดประจำทำให้ทรัพย์สิ่งของมั่นคง ลูก เมีย ผัว บริวารบอกง่ายสอนง่าย

อินทะสิริ เทวะสิริ พรหมะสิริ มหาพรหมะสิริ อิสีสิริ มหาอิสีสิริ มุนีสิริ มหามุนีสิริ ปุริสะสิริ มหาปุริสะสิริ จักกะวัตติสิริ มหาจักกะวัตติสิริ พุทธะสิริ ปัจเจกะพุทธะสิริ อะระหันตะสิริ สัพพะสิทธิวิชชาจะระณะสิริ สัพพะโลกาธิปะติญาณะสิริ สัพพะโลกะจะริยะญาณะสิริ

เอเตนะ สิรินา เอเตนะ สัจจะวะจะเนนะ มะมะ สุวัตถิ โหตุ มัยหัง สะวาหายะ

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ เสยยะถีทัง หุรู หุรู สะวาหายะฯ

บทนี้ สวดประจำมีสมบัติมาก และเป็นมหาเสน่ห์

อินทะรูปัง เทวะรูปัง พรหมะรูปัง มหาพรหมะรูปัง อิสีรูปัง มหาอิสีรูปัง มุนีรูปัง มหามุนีรูปัง ปุริสะรูปัง มหาปุริสะรูปัง จักกะวัตติรูปัง มหาจักกะวัตติรูปัง พุทธะรูปัง ปัจเจกะพุทธะรูปัง อะระหันตะรูปัง สัพพะสิทธิวิชชาจะระณะรูปัง สัพพะโลกาธิปะติญาณะรูปัง สัพพะโลกะจะริยะญาณะรูปัง

เอเตนะ รูเปนะ เอเตนะ สัจจะวะจะเนนะ มะมะ สุวัตถิ โหตุ มัยหัง สะวาหายะ

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ เสยยะถีทัง หุรู หุรู สะวาหายะฯ

บทนี้ จะไปหาโชคลาภ สวด 7 จบ ก่อนจึงไปจะโชคดีแล

อินทะยะสัง เทวะยะสัง พรหมะยะสัง มหาพรหมะยะสัง อิสียะสัง มหาอิสียะสัง มุนียะสัง มหามุนียะสัง ปุริสะยะสัง มหาปุริสะ

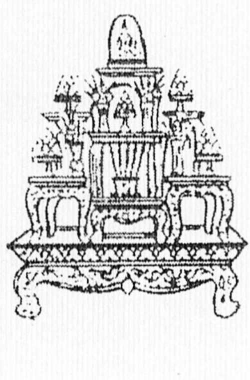
ยะสัง จักกะวัตติยะสัง มหาจักกะวัตติยะสัง พุทธะยะสัง ปัจเจกะพุทธะยะสัง อะระหันตะยะสัง สัพพะสิทธิวิชชาจะระณะยะสัง สัพพะโลกาธิปะติญาณะยะสัง สัพพะโลกะจะริยะญาณะยะสัง

เอเตนะ ยะเสนะ เอเตนะ สัจจะวะจะเนนะ มะมะ สุวัตถิ โหตุ มัยหัง สะวาหายะ

นะโม พุทธัสสะ นะโม ธัมมัสสะ นะโม สังฆัสสะ เสยยะถีทัง หุรู หุรู สะวาหายะฯ

คาถาเสกรูป
(เอารูปที่จะจุดเสกก่อน 1 จบ ถึงจุด)

มะอะอุ สิวัง พรหมา จิตตัง
จิตมนุษย์หญิง-ชายทั้งหลายทั่วทั้งแผ่นดิน
มานิ มามา อาคัจฉาหิ มีจิตมารักกูทุกผู้ทุกคน
อุอะมะ เกลื่อนกล่นกันมา
อะมะอุ บูชากูอย่าได้ขาด
สัพพะบูชา มหาลาภา ภะวันตุ เมฯ

คาถาบูชา

(เมื่อจุดธูปแล้วบูชาด้วยคาถานี้ 1 จบ จึงปักธูป)

มะอะอุ สิวัง พรหมา จิตตัง มานิมา จิตตัง วา, ปุบผัง วา, คันธัง วา, ราชะกุมาโร วา, ราชะกุมารี วา, อัคระมเหสี วา, เทวี วา, ราชา วา, เสฏฐี วา, สะมะโณ วา, พราหมโณ วา, อิตถี วา, ปุริโส วา, พานิชโช วา, พานิชชา วา, เอหิ เอหิ ปูชิตา อะหัง วันทามิ สัพพะทาฯ

คาถาเรียกทรัพย์

สวดเช้า-กลางวัน-เย็น ครั้งละ 9 จบ

นะมา มีมา มหาลาภา อิติ พุทธัสสะ สุวัณณัง วา, ระชะตัง วา, มณี วา, ธะนัง วา, พีชัง วา, อัตถัง วา, ปัตถัง วา, เอหิ เอหิ อาคัจฉายะ, อิติ มีมา นะมามิหังฯ

คาถามหาลาภ (บริกรรมทุกอิริยาบถ)

นะชาลีติ ชาลีตินะ ลีตินะชา ตินะชาลีฯ

คาถาเสริมทรัพย์ให้มีมากขึ้น

(บริกรรม 108 จบ)

อะอุนะมะ นะมะอะอุ นังมะอังอุฯ

คาถาอุณหิสวิชัย

อัตถิ อุณหิสสะ วิชะโย ธัมโม โลเก อนุตตะโร
สัพพะสัตตะ หิตัตถายะ ตัง ตะวัง คัณหาหิ เทวะเต
ปะริวัชเช ราชะทัณเฑ อะมะนุสเสหิ ปาวะเก
พยัคเฆ นาเค วิเส ภูเต อะกาละมรเณนะ วา
สัพพัส๎มา มะระณา มุตโต ฐเปต๎วา กาละมาริตัง
ตัสเสวะ อานุภาเวนะ โหตุ เทโว สุขี สะทา
สุทธะสีลัง สะมาทายะ ธัมมัง สุจะริตัง จะเร
ตัสเสวะ อานุภาเวนะ โหตุ เทโว สุขี สะทา
ลิกขิตัง จินติตัง ปูชัง ธาระณัง วาจะนัง คะรุง
ปะเรสัง เทสะนัง สุต๎วา ตัสสะ อายุ ปะวัฑฒะติฯ
สักกัต๎วา พุทธะระตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง
หิตัง เทวะนุสสานัง พุทธะเตเชนะ โสตถินา
นัสสันตุปัททะวา สัพเพ ทุกขา วูปะสะเมนตุ เต
สักกัต๎วา ธัมมะระตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง
ปะริฬาหูปะสะมะนัง ธัมมะเตเชนะ โสตถินา
นัสสันตุปัททะวา สัพเพ ภะยา วูปะสะเมนตุ เต
สักกัต๎วา สังฆะระตะนัง โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง
อาหุเนยยัง ปาหุเนยยัง สังฆะเตเชนะ โสตถินา
นัสสันตุปัททะวา สัพเพ โรคา วูปะสะเมนตุ เต
เภสัชชัง เทวะมนุสสานัง กะฏุกัง ติตติการะสัง
อัมพิลัง ละวะณัญเจวะ สัพพะพะยาธิง วินัสสันติ

เอกะทะวิติทินัง วาปิ
ยาวะ ทุกขา นะ สะเมนติ
ชีวะทานัง ทะทันตัสสะ
ชีวะทานานุภาเวนะ
ชีวะทานัมปิ ทัต๎วานะ
สะรีระทุกขัง นาเสติ
ตัส๎มา จะเรยยะ กัล๎ยาณัง
ปุญญานิ ปะระโลกัส๎มิง
อิมินา ชีวะทาเนนะ
ทีฆายุกา สะหา โหนติ
ชีวะทานัง ทะทันตัสสะ
ทีฆายุกา สะหา โหนติ
โย โส ทะทาติ สักกัจจัง
ปาณะทานัง วะรัง ทัต๎วา
เอวัง มะหิทธิกา เอสา
ตัส๎มา ธีรา ปะสังสันติ
สุโข วิปาโก ปุญญานัง
ขิปปัญจะ ปะริโยสาเน
โย ภาชะนะสะหัสเสหิ
ทะเทยยะ เจ ปะริมาณัญ เจ

ปัญจะฉะสัตตะทินัง ตะถา
ชีวะทานัง กะโรตุ เต
อายุ วัณณัง สุขัง พะลัง
โหตุ เทโว สุขี สะทา
โอสะถัง อุตตะมัง วะรัง
เภสัชชัง ทานะมุตตะมัง
นิจจะยัง สัมปะรายิกัง
ปะติฏฐา โหนติ ปาณินัง
ตุมหากัง กิง ภะวิสสะติ
สุขิตา โหนติ สัพพะทา
อายุ วัณณัง สุขัง พะลัง
ชีวะทานัง มะหัปผะลัง
สีละวันเตสุ ตาทิสุ
ชีวะทานัง มะหัปผะลัง
ยะทิทัง ปุญญะสัมปะทา
ปัณฑิตา กะตะปุญญะตัง
อะธิปปาโย สะมิชฌะติ
นิพพานัง อะธิคัจฉะติ
ปุระณัง วะระโภชะนัง
เอกะปัตตัมปิ นาละเภ

พุทธุปปาเท สารีปุตโต เย จัญเญ อัคคะสาวะกา
ปัตตะปูรานุภาเวนะ มาตาปิตา ปะมุจจะตีติฯ

คาถา อุณหิสวิชัยนี้ ให้ใช้ภาวนาสำหรับคนที่ดวงชะตาขาด เท่ากับเป็นการต่อดวงชะตาชีวิต จะมีอานุภาพทำให้เกิดโชคลาภอำนาจ บริวาร และปราศจากอันตรายโรคร้ายไม่เบียดเบียน ไม่อายุสั้นพลันตาย ภาวนาทุกเช้าค่ำ ได้เคยใช้ได้ผลมาแต่โบราณกาลแล้ว

คาถาพระพุทธคุณ 9

พรรณนาถึงพระพุทธเจ้า 512,028 พระองค์ ใช้สวดป้องกันอันตรายต่าง ๆ มีลูกระเบิดเป็นต้น และเป็นสิริมงคลเกิดโชคลาภอีกด้วย ขอให้สวดด้วยจิตใจเลื่อมใส และเป็นสมาธิเกิดจะเกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนและครอบครัว

1. อะระหันเต วีสัญจะ ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

2. สัมมาสัมพุทเธ อัฏฐะวีสัญจะ ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหั้สสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง

อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

3. วิชชาจะระณะสัมปันเน อัฏฐะวีสัญจะ ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

4. สุคะเต อัฏฐะวีสัญจะ ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

5. โลกะวิทุเก อัฏฐะวีสัญจะ ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง

นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว

อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

6. อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิเก อัฏฐะวีสัญจะ

ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก

ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง

อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา

เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง

นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว

อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

7. สัตถาเทวะมะนุสเส อัฏฐะวีสัญจะ ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก

ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง

อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา

เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง

นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว

อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

8. พุทเธ อัฏฐะวีสัญจะ ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก

ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง

อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา

เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง

นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว

อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

9. ภะคะวันเต อัฏฐะวีสัญจะ ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

10. อะระหะตาทินะวะหิ คุเณหิ สัมปันเน อัฏฐะวีสัญจะ
ทะวาทะสัญจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
อัปปะกา วาลุกา คังคา อะนันตา นิพพุตา ชินา
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อาทะเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หิตตะวา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

1. นะโม เต พุทธะวีรัตถุ วิปปะมุตโตสิ สัพพะธิ
สัมพาธะปะฏิปันโนสสะมิ ตัสสะ เม สะระณัง ภะวะ

2. ตะถาคะตัง อะระหันตัง จันทิมา สะระณัง คะโต
ราหุ จันทัง ปะมุญจัสสุ พุทธา โลกานุกัมปะกา

3. ตะถาคะตัง อะระหันตัง สุริโย สะระณัง คะโต
ราหุ สุริยัง ปะมุญจัสสุ พุทธา โลกานุกัมปะกา

4. นาญญัตตะระ โพชฌังคา ตะปะสา นาญญัตตะรินทะริยะสังวะรา
นาญญัตตะระ สัพพะนิสสัคคา โสตถิง ปัสสามิ ปาณินัง
5. อะตีตัง พุทธะระตะนัง พุทธะวังสัง อะนาคะตัง
มะมะ สีเส ฐะเปตตะวานะ ยาวะชีวัง นะมัตถุ เม
6. พุทโธ เม รักขะตุ นิจจัง พุทโธ เม รักขะตุ สะทา
พุทโธ เม รักขะตุ ทิเน อายุ ทีฆัง สุขัง ภะเว
7. ธัมโม เม รักขะตุ นิจจัง ธัมโม เม รักขะตุ สะทา
ธัมโม เม รักขะตุ ทิเน อายุ ทีฆัง สุขัง ภะเว
8. สังโฆ เม รักขะตุ นิจจัง สังโฆ เม รักขะตุ สะทา
สังโฆ เม รักขะตุ ทิเน อายุ ทีฆัง สุขัง ภะเว
9. มาราฬะวะกะนาฬาคิริง อังคุลิง จิญจะมาสัจจะกัง
นันโทปะนันทะพรหมัญจะ เชตุ โหตุ ตะโต ปะรัง
10. คัจจฉันเต วา สะยะเน วา สัพพัสสะมิง อิริยา ปะเถ
มิจฉา เทวา ปักกะมันตุ สัมมา เทวา อุเปนตุ เม
11. พุทโธ เม สีเส ติฏฐะตุ พุทโธ เม หะทะเย ติฏฐะตุ
พุทโธ เม อังเส ติฏฐะตุ
ธัมโม เม สีเส ติฏฐะตุ ธัมโม เม หะทะเย ติฏฐะตุ
ธัมโม เม อังเส ติฏฐะตุ
สังโฆ เม สีเส ติฏฐะตุ สังโฆ เม หะทะเย ติฏฐะตุ
สังโฆ เม อังเส ติฏฐะตุ

1. วิปัสสี พุทโธ ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อะนันตะปุญโญ อะนันตะคุโณ อะนันตะญาโณ อะนันตะเตโช อะนันตะอิทธิ อะนันตะชุติ

2. สิขี พุทโธ ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อะนันตะปุญโญ อะนันตะคุโณ อะนันตะญาโณ อะนันตะเตโช อะนันตะอิทธิ อะนันตะชุติ

3. เวสสะภู พุทโธ ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อะนันตะปุญโญ อะนันตะคุโณ อะนันตะญาโณ อะนันตะเตโช อะนันตะอิทธิ อะนันตะชุติ

4. กุกุสันโธ พุทโธ ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อะนันตะปุญโญ อะนันตะคุโณ อะนันตะญาโณ อะนันตะเตโช อะนันตะอิทธิ อะนันตะชุติ

5. โกนาคะมะโน พุทโธ ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อะนันตะปุญโญ อะนันตะคุโณ อะนันตะญาโณ อะนันตะเตโช อะนันตะอิทธิ อะนันตะชุติ

6. กัสสะโป พุทโธ ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อะนันตะปุญโญ อะนันตะคุโณ อะนันตะญาโณ อะนันตะเตโช อะนันตะอิทธิ อะนันตะชุติ

7. โคตะโม พุทโธ ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ อะนันตะปุญโญ อะนันตะคุโณ อะนันตะญาโณ อะนันตะเตโช อะนันตะอิทธิ

อะนันตะชุติ

สัตติเม พุทธา ภะคะวันโต อะระหันโต สัมมาสัมพุทธา อะนันตะปุญญา อะนันตะคุณา อะนันตะญาณา อะนันตะเตชา อะนันตะอิทธิมันตา อะนันตะชุติมันตา นะโม เตสัง สัตตันนัง พุทธานัง ภะคะวันตานัง อะระหันตานัง **สัมมาสัมพุทธานัง**

1. อะนันตะปุญญา สัตติเม พุทธา ภะคะวันโต อะระหันโต สัมมา สัมพุทธา อะนันเตหิ ปุญญักจักเกหิ มัง รักขันตุ

2. อะนันตะคุณา สัตติเม พุทธา ภะคะวันโต อะระหันโต สัมมาสัมพุทธา อะนันเตหิ คุณะจักเกหิ มัง รักขันตุ

3. อะนันตะญาณา สัตติเม พุทธา ภะคะวันโต อะระหันโต สัมมาสัมพุทธา อะนันเตหิ ญาณะจักเกหิ มัง รักขันตุ

4. อะนันตะเตชา สัตติเม พุทธา ภะคะวันโต อะระหันโต สัมมาสัมพุทธา อะนันเตหิ เตชะจักเกหิ มัง รักขันตุ

5. อะนันตะอิทธิมันตา สัตติเม พุทธา ภะคะวันโต อะระหันโต สัมมาสัมพุทธา อะนันเตหิ อิทธิจักเกหิ มัง รักขันตุ

6. อะนันตะชุติมันตา สัตติเม พุทธา ภะคะวันโต อะระหันโต สัมมาสัมพุทธา อะนันเตหิ ชุติจักเกหิ มัง รักขันตุ

1. ทิวา ตะปะติ อาทิจโจ รัตติมาภาติ จันทิมา
สันนัทโธ ขัตติโย ตะปะติ ฌายี ตะปะติ พราหมะโณ
อะถะ สัพพะมะโหรัตติง พุทโธ ตะปะติ เตชะสา

ตาทิสัง เตชะสัมปันนัง พุทธัง วันทามิ อาทะรัง

2. ทิวา ตะปะติ อาทิจโจ รัตติมาภาติ จันทิมา

สันนัทโธ ขัตติโย ตะปะติ ฌายี ตะปะติ พราหมะโณ

อะถะ สัพพะมะโหรัตติง ธัมโม ตะปะติ เตชะสา

ตาทิสัง เตชะสัมปันนัง ธัมมัง วันทามิ อาทะรัง

3.ทิวา ตะปะติ อาทิจโจ รัตติมาภาติ จันทิมา

สันนัทโธ ขัตติโย ตะปะติ ฌายี ตะปะติ พราหมะโณ

อะถะ สัพพะมะโหรัตติง สังโฆ ตะปะติ เตชะสา

ตาทิสัง เตชะสัมปันนัง สังฆัง วันทามิ อาทะรัง

คำแปล

◉ ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ห้าแสนหนึ่งหมื่นสองพันยี่สิบแปดพระองค์ ผู้เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบ เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ เสด็จไปดีแล้ว ทรงรู้แจ้งโลกเป็นสารถีฝึกบุรุษไม่มีบุคคลอื่นยิ่งไปกว่า เป็นพระศาสดาของเทวดาและมนุษย์ เป็นผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เป็นผู้มีโชค ด้วยเศียรเกล้า เม็ดทรายซึ่งมีอยู่ในแม่น้ำคงคา ยังมีประมาณน้อยกว่า พระพุทธเจ้าซึ่งมีพระญาณหาที่สุดมิได้ เสด็จดับขันธ์ปรินิพพานไปแล้ว ยังมีมากยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระธรรมและพระสงฆ์แห่ง พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น โดยความเคารพเอื้อเฟื้อ ด้วยอานุภาพแห่งการ

กระทำความนอบน้อม จะกำจัดอุปัทวะทั้งปวงเสียได้ แม้อันตรายทั้งหลายเป็นอเนกประการจงสูญสิ้นพินาศไปโดยไม่เหลือ

◉ ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ห้าแสนหนึ่งหมื่นสองพันยี่สิบแปดพระองค์ ผู้ถึงพร้อมด้วยพระคุณเก้าประการมีอรหันตคุณเป็นต้น ด้วยเศียรเกล้า เม็ดทรายซึ่งมีอยู่ในแม่น้ำคงคายังมีประมาณน้อยกว่า พระพุทธเจ้าซึ่งมีพระญาณหาที่สุดมิได้ เสด็จดับขันธ์ปรินิพพานไปแล้ว ยังมีมากยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้า ขอนอบน้อมพระธรรมและพระสงฆ์แห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหล่านั้น โดยความเคารพเอื้อเฟื้อ ด้วยอานุภาพแห่งการกระทำความนอบน้อมจะกำจัดอุปัทวะทั้งปวงเสียได้ แม้อันตรายทั้งหลายเป็นอเนกประการจงสูญสิ้นพินาศไปโดยไม่เหลือ

◉ ข้าแต่พระพุทธเจ้าผู้มีความเพียร ขอความนอบน้อมจงมีแด่พระองค์ พระองค์เป็นผู้หลุดพ้นวิเศษแล้ว จากกิเลสทั้งปวง ข้าพระองค์เป็นผู้ดำเนินไปแล้วในที่คับขัน ขอพระองค์จงทรงเป็นที่พึ่งของข้าพระองค์นั้นเถิด

◉ จันทิมเทพบุตร ระลึกถึงพระตถาคตเจ้า ผู้เป็นพระอรหันต์ว่าเป็นที่พึ่งแล้วพระตถาคตตรัสว่า ดูก่อนราหูเธอจงคลายจันทิมเทพบุตรออกไป เพราะว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายเป็นผู้อนุเคราะห์แก่สัตว์โลก

◉ สุริยะเทพบุตร ระลึกถึงพระตถาคตเจ้า ผู้เป็นพระอรหันต์

ว่าเป็นที่พึ่งแล้ว พระตถาคตตรัสว่า ดูก่อนราหูเธอจงคลายสุริยเทพบุตรออกไป เพราะว่าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย เป็นผู้อนุเคราะห์แก่สัตว์โลก

◉ เว้นจากองค์ธรรมเป็นเครื่องตรัสรู้ เว้นจากความเพียรเป็นเครื่องเผากิเลส เว้นจากความสำรวมอินทรีย์ เว้นจากธรรมเป็นเครื่องสละคืนซึ่งกิเลสทั้งปวง เราย่อมไม่เห็นความสวัสดีของสัตว์ทั้งหลาย

◉ รัตนคือ พระพุทธเจ้า ที่เป็นอดีต วงศ์แห่งพระพุทธเจ้าที่เป็นอนาคต ขอจงประดิษฐานอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้า ขอความนอบน้อมจง มีแก่ข้าพเจ้าตลอดชีวิต ขอพระพุทธเจ้า จงรักษาข้าพเจ้าตลอดกาลเป็นนิจ ขอพระพุทธเจ้าจงรักษาข้าพเจ้าในกาลทุกเมื่อ ขอพระพุทธเจ้าจงรักษาข้าพเจ้าทุกวัน ข้าพเจ้า พึงเป็นผู้มีอายุ มีความสุขยาวนาน ขอพระธรรมจงรักษาข้าพเจ้าตลอดกาลเป็นนิจ ขอพระ-ธรรมจงรักษาข้าพเจ้าในกาลทุกเมื่อ ขอพระธรรมจงรักษาข้าพเจ้าทุกวัน ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มีอายุ มีความสุขยาวนาน ขอพระสงฆ์จงรักษาข้าพเจ้าตลอดกาลเป็นนิจ ขอพระสงฆ์จงรักษาข้าพเจ้าในกาลทุกเมื่อ ขอพระ-สงฆ์จงรักษาข้าพเจ้าทุกวัน ข้าพเจ้าพึงเป็นผู้มีอายุ มีความสุขยาวนาน

◉ พระพุทธเจ้า ทรงชนะพญามาร อาฬวกะยักษ์ ช้างนาฬาคิรี องคุลิมาลโจร นางจิญจมาณวิกา สัจจกนิครนฐ์ นันโทปนันทนาคราช และท้าวพกาพรหม ความชนะดังกล่าวแล้วจงยกไว้ก่อนเบื้องหน้า แต่นี้ยังมีอีก เมื่อข้าพเจ้าเดินอยู่ก็ดี นอนอยู่ก็ดี หรืออยู่ในอิริยาบถทั้งปวงก็ดี พวกเทวดาที่เป็นมิจฉาทิฏฐิจงหลีกไป พวกเทวดาที่เป็น

สัมมาทิฏฐิ จงเข้ามาหาข้าพเจ้า

◉ ขอพระพุทธเจ้า จงประดิษฐานอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้า ขอพระพุทธเจ้าจงประดิษฐานอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า ขอพระพุทธเจ้าจงประดิษฐานอยู่บนไหล่ทั้ง 2 ของข้าพเจ้า

◉ ขอพระธรรม จงประดิษฐานอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้า ขอพระธรรมจงประดิษฐานอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า ขอพระธรรมจงประดิษฐานอยู่บนไหล่ทั้ง 2 ของข้าพเจ้า

◉ ขอพระสงฆ์ จงประดิษฐานอยู่บนศีรษะของข้าพเจ้า ขอพระสงฆ์จงประดิษฐานอยู่ในหัวใจของข้าพเจ้า ขอพระสงฆ์จงประดิษฐานอยู่บนไหล่ทั้ง 2 ของข้าพเจ้า

◉ พระพุทธเจ้าทรงพระนามว่า วิปัสสี ทรงพระนามว่า สิขี ทรงพระนามว่า เวสสภู ทรงพระนามว่า กกุสันโธ ทรงพระนามว่า โกนาคม ทรงพระนามว่า กัสสปะ ทรงพระนามว่า โคดม เป็นผู้มีโชค เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบเป็นผู้มีบุญหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระคุณหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระญาณหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระเดชหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีฤทธิ์หาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีความรุ่งเรืองหาที่สุดมิได้

◉ พระพุทธเจ้าทั้งเจ็ดพระองค์เหล่านี้ เป็นผู้มีโชค เป็นพระอรหันต์ตรัสรู้เองโดยชอบ เป็นผู้มีบุญหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระคุณหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระญาณหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระเดชหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระฤทธิ์หาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีความรุ่งเรืองหาที่สุดมิได้

◉ ขอความนอบน้อม จงมีแด่พระพุทธเจ้าทั้งเจ็ดพระองค์เหล่านั้น ผู้มีโชค เป็นพระอรหันต์ตรัสรู้เองโดยชอบ

◉ พระพุทธเจ้าทั้งเจ็ดพระองค์เหล่านั้น เป็นผู้มีบุญหาที่สุดมิได้เป็นผู้มีพระคุณหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระญาณหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระเดชหาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีพระฤทธิ์หาที่สุดมิได้ เป็นผู้มีความรุ่งเรืองหาที่สุดมิได้ เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบ ขอจงรักษาข้าพเจ้าด้วยจักรคือบุญอันหาที่สุดมิได้ ขอจงรักษาข้าพเจ้าด้วยจักรคือพระคุณอันหาที่สุดมิได้ ขอจงรักษาข้าพเจ้าด้วยจักรคือพระเดชอันหาที่สุดมิได้ ขอจงรักษาข้าพเจ้าด้วยจักรคือพระฤทธิ์อันหาที่สุดมิได้ ขอจงรักษาข้าพเจ้าด้วยจักรคือความรุ่งเรืองอันหาที่สุดมิได้

พระอาทิตย์ ย่อมส่องสว่างในกลางวัน พระจันทร์ย่อมส่องสว่างในกลางคืน พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเครื่องประดับผูกสอดแล้วย่อมรุ่งเรือง พราหมณ์ผู้เพ่งพินิจโดยปกติ ย่อมรุ่งเรือง อนึ่งพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระสงฆ์เจ้า ย่อมรุ่งเรืองด้วยเดชตลอดกลางวันและกลางคืนทั้งปวง ข้าพเจ้าขอกราบไหว้พระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้าและพระสงฆ์เจ้า ผู้ถึงพร้อมด้วยเดชเช่นนั้น โดยความเคารพเอื้อเฟื้อฯ

พระมหาท้องม้วน สุวณฺณสิริ แปล
พระมหาอัมพร อโสโก ตรวจแก้สำนวน
พระมหาสุวรรณ กตปุญฺโญ พิมพ์

คำอธิษฐานทำบุญให้ทาน

อิมินา ปะนะ ทาเนนะ มา เม ทาลิทหิยัง อะหุ

นัตถีติ วะจะนัง นามะ มา อะโหสิ ภะวาภะเวฯ

ก็ด้วยทานนี้ ความเป็นผู้ขัดสนอย่าได้มีแก่ข้าพเจ้า ขึ้นชื่อคำว่าไม่มี อย่าได้มีแก่ข้าพเจ้าในภพน้อยภพใหญ่เลยฯ

คำกรวดน้ำย่อ

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย

ขอบุญนี้ จงสำเร็จแก่.......................ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอญาติทั้งหลายจงเป็นสุข ๆ เถิดฯ

คำแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา, สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่ เจ็บตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

อะเวรา จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพ์ยาปัชฌา จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อะนีฆา จงเป็นสุข ๆ เถิด อย่าได้มีความทุกข์กาย ทุกข์ใจเลย

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิดฯ

คำอธิษฐานจิต

ข้าพเจ้าขอตั้งสัจจะอธิษฐาน ขออานุภาพแห่งบุญกุศล ที่ข้าพเจ้าได้บำเพ็ญมาแล้วในวันนี้ จงเป็นพลวะปัจจัย เป็นนิสสัยตามส่ง ขอให้เกิดปัญญาญาณ ทั้งชาตินี้และชาติหน้า ตลอดชาติอย่างยิ่ง จนถึงความพ้นทุกข์ คือพระนิพพานเทอญฯ

ถวายพระ

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะฯ

(ว่า 3 หน)

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติฯ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหีติฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริปุริสะ ยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคลา เอสะ ภะคะวะโต สาวกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณีโย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติฯ

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

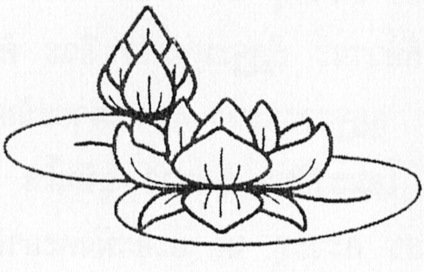
กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิฯ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิต๎วานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญฯ

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปูเรต๎วา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง
ชะยันโต โพธิยา มูเล สัก๎ยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ต๎วัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัหมะจาริสุ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต ปะทักขิณา
ปะทักขิณานิ กัต๎วานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ
ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ

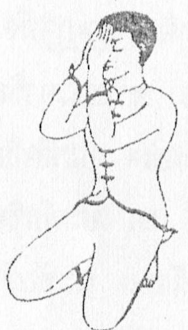

ท่านชาย นั่งคุกเข่า

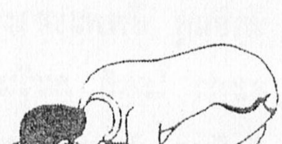
ท่านหญิง นั่งคุกเข่าราบ

จังหวะที่ ๑ ยกมือขึ้นประนมระหว่างอก

จังหวะที่ ๒ จรดหน้าผาก หัวแม่มือทั้งสองอยู่ระหว่างคิ้ว ปลายนิ้วชี้จรดหน้าผาก

ท่านชาย ข้อศอกต่อกับหัวเข่า

ท่านหญิง ให้ข้อศอกทั้งสองอยู่ข้างลำตัว

จังหวะที่ ๓ หมอบกราบลงให้หน้าผากจรดพื้น วางฝ่ามือและก้มศีรษะลงให้หน้าผาก
จรดพื้นในระหว่างฝ่ามือทั้งสอง

"เท่านี้หรือคือ...ชีวิต"

อยากมีเงินแตไม่สร้างงาน

อยากมีบ้านแตไม่สร้างหลัก

อยากมีรักแตไม่ลงทุน

อยากได้บุญแตไม่เสียสละ

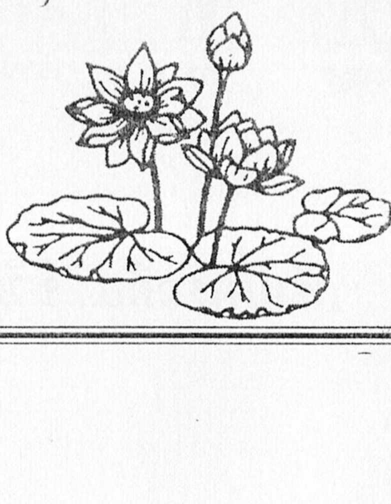
อยากเป็นพระแต่ว่ากลัวอด

อยากพ้นปลดแตไม่ปฏิบัติ

อยากเข้าวัดแต่ว่าห่วงบ้าน

อยากถึงพระนิพพานแต่ว่าถมตัณหา

อยากถึงจุดหมายแตไม่เดินทาง

รายนามผู้บริจาคสร้างหนังสือ
เนื่องในวันทอดกฐินสามัคคีวัดโพธิ์ชัยศรี
วันอาทิตย์ที่ 10 พฤศจิกายน 2556

พระครูวิมลวุฒิกิจ	1,000 บาท
พระอาจารย์สมชาย สนฺตจิตฺโต	500 บาท
พระภิกษุทินกฤต ทินฺนญาโน	100 บาท
คุณหมอวิรัตน์-คุณรุ่งทิพย์ ชาวสวน	3,000 บาท
นายแพทย์มานะ โรจนวุฒนนท์ ทันตแพทย์หญิงสุภา โรจนวุฒนนท์ นายแพทย์ฐิติ โรจนวุฒนนท์	3,000 บาท
ทันตแพทย์หญิงสุพัชชา สวัสดิมงคล พร้อมครอบครัว	2,000 บาท
เภสัชกรหญิงวิรันตรี ชาวสวน ด.ช.วัชรวี โชตยาธิวัฒน์	1,000 บาท
คุณทิวาดา จรรย์รมณ์ พร้อมครอบครัว	1,000 บาท
ทันตแพทย์หญิงศรีสุมล ณรงค์ศักดิ์ ติลกสกุลชัย	1,000 บาท
แม่ชีบุญเหลือ ชัยบุดดา	500 บาท
คุณพ่อทูล คำน้อย	500 บาท
คุณพ่อเบียง สิงห์วงษ์	500 บาท
คุณศรินยา โรจนธรรม พร้อมครอบครัว	500 บาท
คุณพ่อสม แพงน้อย พร้อมบุตรหลาน	500 บาท

คุณแม่เรียน บุญเลิศ	500 บาท
คุณแม่ยม แพงน้อย	220 บาท
คุณสว่าง-คุณสำราญ แพงน้อย พร้อมครอบครัว	200 บาท
คุณครูลีรัตน์ ถาโคตร พร้อมครอบครัว	200 บาท
คุณแม่ประสิทธิ์สม ธรรมวงศา พร้อมครอบครัว	200 บาท
คุณแม่วิทย์ ดอนละ	200 บาท
คุณพ่อหลิ่ว แพงน้อย	200 บาท
คุณแม่นันท์ วงษ์ปัน	149 บาท
คุณแม่เชียร แวงแก้ว	120 บาท
คุณแม่แป๊ะ จันทะวงษ์	120 บาท
คุณแม่พร ชัยสีดา	120 บาท
คุณแม่อึ่ง แพงน้อย	120 บาท
คุณแม่อุ๊ แพงน้อย	120 บาท
คุณแม่นก ทองสุวรรณ	100 บาท
คุณแม่ผอง ชาวหล่ม	100 บาท
คุณแม่โบ อินทา	100 บาท
คุณแม่ไพร ปราบศัตรู	100 บาท
คุณแม่เหวย นวลศรี	100 บาท
ร.ต.ท.นิคม ยะจอม พร้อมครอบครัว	100 บาท
คุณแม่วา สิงห์วงษ์	100 บาท
คุณแม่เพ็ง ปราบพาล	100 บาท

คุณแม่จ๋อง ผิวสว่าง	100 บาท
คุณแม่เนาว์ ไชยฮ้อย	100 บาท
แม่ยายเหลือ ชัยภูมี	100 บาท
คุณแม่มี บุญอ่อน	100 บาท
คุณแม่เหิม แวงแก้ว	100 บาท
คุณแม่หมาย แวงคำ	100 บาท
คุณวราภรณ์ เจริญชนม์	100 บาท
คุณสำรวม ตาปราบ	100 บาท
คุณแม่โยม สมบูรณ์	100 บาท
ด.ช.ชนินทร์ กุลจันทะ	100 บาท
คุณแม่ยุทธ บัวบัวบน	100 บาท
คุณแม่นาง สิมทอง	100 บาท

พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน

เงินมาก เงินน้อย พอใช้ ก็พอ
จะเหร่ จะงาม ดูได้ ก็พอ

จะเฒ่า จะเยาว์ แข็งแรง ก็พอ
จะจน จะรวย อยู่ได้ ก็พอ

สามี กลับช้า กลับมา ก็พอ
ภรรยา ขี้บ่น ใส่ใจบ้าน ก็พอ

เด็กน้อย แต่เล็ก ต้องสอน ให้ดี
ดอกเตอร์ ก็ดี ขายผักก็ดี

เติบโตขึ้นแล้ว ดีดี ก็พอ
บ้านเรือน ใหญ่เล็ก อยู่ได้ ก็พอ

แบรนด์เนม หรือไม่ ใช้ได้ ก็พอ
ทุกข์ยาก ทั้งปวง แก้ได้ ก็พอ

ยึดมั่น ถือมั่น ปล่อยวาง ดีกว่า
เกิดมา ชาติหนึ่ง ปลอดภัย ก็พอ

ใช่ว่า มีเงิน จะดีร่ำไป
คิดดี ทำดี ชีวิต ย่อมดี

ใครถูก ใครผิด ฟ้ารู้ ก็พอ
สะสมกุศล ชาติหน้า ยิ่งดี

ใดๆ ในโลก หยวนบ้าง ก็ดี
สรรพสิ่งทั้งหลาย เห็นแจ้ง เป็นดี

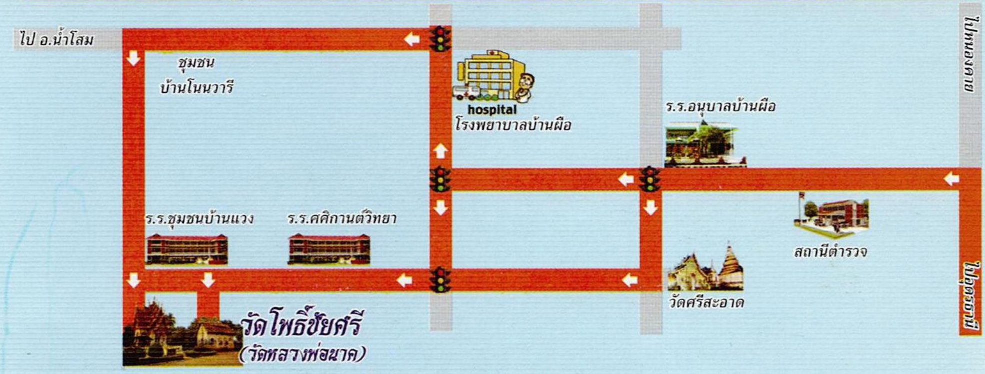
ทุกผู้ ทุกคน ทุกวี่ทุกวัน
เธอดี ฉันดี โลกก็ ยิ่งดี

กล่าวโดยสรุป พอเพียง ดีสุด
พูดมา มากมาย เข้าใจ เป็นดี

สาธุ!

พิมพ์ที่ : **บ้านผือการพิมพ์**
๒๙๓ หมู่ ๓ ถ.พระพุทธบาท ต.บ้านผือ อ.บ้านผือ จ.อุดรธานี
โทรศัพท์/โทรสาร ๐๔๒-๒๘๒๙๒๔
singto_udon@hotmail.com

แผนที่โดยสังเขปเส้นทางการเดินทางไปวัดโพธิ์ชัยศรี (วัดหลวงพ่อนาค) ตำบลบ้านผือ อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

ผู้ที่มีจิตศรัทธาติดต่อทำบุญสร้างหลวงพ่อนาคองค์ใหญ่ หน้าตัก ๑๙ เมตร ๒ นิ้ว ได้โดยโอนผ่านบัญชี

TMB BANK PUBLIC COMPANY LIMITED
BANPHU BRANCH (362) SWIFT CODE : TMBKTHBK
ACCOUNT NAME : WATPOCHAISRI FOR BUILDING THE BUDDA IMAGE 19 METRES 2 INCHES
ACCOUNT NO. 362-2-38471-1
ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) สาขา บ้านผือ ประเภท ออมทรัพย์
เลขที่ ๓๖๒-๒-๓๘๔๗๑-๑ ชื่อบัญชี วัดโพธิ์ชัยศรี เพื่อสร้างพระหลวงพ่อนาค ๑๙ เมตร ๒ นิ้ว

KRUNGTHAI BANK PUBLIC COMPANY LIMITED
BANPHU BRANCH SWIFT CODE : KRTHTHBK ROUTING NO/CHIPS UIL : 007895
ACCOUNT NAME : WATPOCHAISRI FOR BUILDING THE BUDDA IMAGE 19 METRES 2 INCHES
ACCOUNT NO. 431-0-39389-6
ธนาคารกรุงไทย จำกัด (มหาชน) สาขา บ้านผือ ประเภท ออมทรัพย์
เลขที่ ๔๓๑-๐-๓๙๓๘๙-๖ ชื่อบัญชี วัดโพธิ์ชัยศรี เพื่อสร้างพระใหญ่ ๑๙ เมตร ๒ นิ้ว

GOVERNMENT SAVINGS BANK
BANPHU BRANCH SWIFT CODE : GSBATHBK
ACCOUNT NAME : WATPOCHAISRI FOR BUILDING THE BIG BUDDA IMAGE
ACCOUNT NO. 0-5309058449-0
ธนาคารออมสิน สาขา บ้านผือ ประเภท ออมทรัพย์
เลขที่ ๐-๕๓๐๙๐๕๘๔๔๙-๐ ชื่อบัญชี วัดโพธิ์ชัยศรี (สร้างพระใหญ่)

BANGKOK BANK
BANPHU BRANCH SWIFT CODE : BKKBTHBK
ACCOUNT NAME : WATPOCHAISRI FOR BUILDING THE BIG BUDDA IMAGE
ACCOUNT NO. 768-7-52143-0
ธนาคารกรุงเทพ สาขา บ้านผือ ประเภท ออมทรัพย์
เลขที่ ๗๖๘-๗-๕๒๑๔๓-๐ ชื่อบัญชี วัดโพธิ์ชัยศรี เพื่อสร้างพระใหญ่ ๑๙ เมตร ๒ นิ้ว

ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร สาขา บ้านผือ ประเภท ออมทรัพย์
เลขที่ ๐๒๐๐๐๘๔๐๕๐๔๐ ชื่อบัญชี วัดโพธิ์ชัยศรี เพื่อสร้างหลวงพ่อนาค ๑๙ เมตร ๒ นิ้ว

ขอเชิญร่วมทำบุญสร้างพระหลวงพ่อนาค (องค์ใหญ่ที่สุด)

เนื้อทอง ทองเหลือง นาค เงิน

รวมน้ำหนักโดยประมาณ ๒๕๐ ตัน

หน้าตักกว้าง ๑๙ เมตร ๒ นิ้ว สูง ๓๙ เมตร

และสร้างระเบียงรอบองค์พระหลวงพ่อนาค

ณ วัดโพธิ์ชัยศรี (วัดหลวงพ่อนาค)

บ้านแวง ตำบลบ้านผือ อำเภอบ้านผือ จังหวัดอุดรธานี

ผู้ที่มีจิตศรัทธาติดต่อทำบุญได้ที่คณะกรรมการหรือที่เจ้าอาวาสได้ทุกโอกาส

ติดต่อที่เบอร์ ๐๔๒-๑๔๒๐๑๓
๐๘๗-๙๔๘๕๘๙๓

เบอร์แฟกซ์ ๐๔๒-๑๔๒๐๕๕, ๐๔๒-๒๘๑๒๗๑

www.watpochaisri.org